

ΕΤΟΣ Γ'. No 109

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΞΕΛΙΔΟΝ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΜΑΪΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΘ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΜΕΤΕΦΟΡΕΣ ΥΠΟ ΟΜΟΛΟΓΗ ΜΕΤΕΦΟΡΕΣ
 Γραφείο : Όδ. Δόξα 7
 Ίδρυση κεφάλαιο 1.000.000 Δρ.
 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“
 Εσπερινός δι' εν έτος... Δρχ. 190
 Εσπερινός δι' εν έτος... Δρχ. 190
 Αγγλίας-Διεύθυνση... Δρχ. 1
 Αμερικής... Δρχ. 5
 Αι έξι μηνών και τριμήνων κατ' αναλογίαν.
 Αι συνδρομαί δύνανται αποσπώνται ως εξής
 ΕΙΣΦΟΡΗ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ ΔΕΛΤΑ
 ΔΡΑΧ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50
 Δημοσιεύσεις 5 στίχων δραχμαί 5
 Δι' Αγγλίας διατίθεται συμφωνηθεί
 Το προηγούμενο τεύχος τιμάται δραχμαί 5

ΠΟΥΔΡΑ „ΛΟΡΙΑ“ ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
 Ζητείτε την κάτωθι υπο-
 γραφήν και το κάτωθι σήμα.

„ΒΟΥΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
 Μετοχικόν Κεφάλαιον και
 Αποθεματικόν Δρ. 50.000.000
 ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
 Έναντι Χρηματιστηρίου

Έν Παλαιφ Φαλήρφ και παρά την
 Αθραν ένοικιάζεται οικόπεδον Ισο-
 πεδωμένον και περιμαγνημένον 20
 Χ41. Πήχων 1500. Πληροφορίαί
 Τηλογραφείον Σ. Στράγγαλου και
 Γ. Γαλάνη. Δέκα 7.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
 ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
 ΓΟΝΙΑ Γ'Σ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΔΙΔΗΣ
 Χειρουργός ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
 Έκ τετραετίας ειδικός εις Παρίσιον σπουδάζας. Θεραπεύει με άγνευ-
 σιν δι' Οδοντομετρικών αναισθητικών θεραπειών, σπασμωδικών και
 δόσεων. Οδοντομετρικών, Εσπερινών και Α. δια νεοεισάγειν έπι-
 στημονικών μεθόδων. Δέχεται 9-12 και 2-6 1/2. 51-55 Δ' Σπυρι-
 δίου 51 πάτωμα 2ον.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Θέλετε οικονομίαν ένδυμάτων ;
 Θέλετε να αποφυγάτε την ένόχλησιν
 του ιδρώτος από τας Μασχάλας και
 Χείρας ; Μεταχειρισθίτε το „Αμερι-
 κανικόν“ Άντι-Ιδρωτικόν.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Σταματά τόν ιδρώτα έφ' όσον το
 μεταχειρίζεσθε.
 Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία,
 Μυροπωλεία και Καταστήματα.
 Αποκλειστική χονδρική πώλησις
 δι' όλην την Ελλάδα :
 Τό Κατάστημα „Αρωμάτων
 Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
 Όδ. Κανάρη 10. — ΑΘΗΝΑΙ
 Τηλεφ. 21-68.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΕΣ.

Μόνον ή «Κρέμα Κόινος» διατηρεί
 την νεότητα και κάμνει το ώραιότε-
 ρον δέρμα. Απολύτως άβλαβή. Πα-
 λείται παντού. Δεχόμεθα παραγγελεί-
 ας από όλας τας Έπαρχίας.
 Κεντρική Αποθήκη :
 Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ
 ΖΩΔ. ΠΗΓΗΣ 48. — ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
 Δέν βάφει την επιδερμίδα, δέν κό-
 πτει τας τρίχας, άλλα τας δυναμώνει
 και έπαναφέρει το πρότερον χρώμα.
 Κεντρική Αποθήκη :

ΝΙΚ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
 ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ — ΧΗΜΙΚΟΣ
 ΖΩΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡ. 48
 Τιμή Δρχ. 40 δια τας Έπαρχίας 50

ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΒΑΧΜΑΝΝ

Renard-Rottweil
 κυνηγιού — Tir-aux-rigeons
 Παρελήφθησαν
 ΚΙΜΩΝΟΣ Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ
 — ΛΕΚΚΑ 21 —

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικόν Κεφάλαιον 10.000.000
 Αποθεματικόν 1.400.000
 25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
 Τό πυκνότερον δίκτυον άντιτών έν Ελλάδα.
 Έκτελει πᾶσαν Τραπεζικήν έργασίαν υπό λίαν
 συμφέροντας όρους.
 Δέχεται καταθέσεις όψεως προθεσμίας, και με
 προειδοποίησιν με έπιτόκία ανάλογα τών έν
 τη άγορᾷ επικρατούντων εις τας σημερινάς
 τοποθετήσεις έπιτοκίων.

Συνιστάται εις τόν
 ραϊον φύλον να δοκι-
 μάση τὰ είδη καλλο-
 πισμού τῆς „G.I.T.“
 Πρώτη εμφάνισις :
 φη τριχών πάση απο-
 χρώσει, στιγματίζων
 άσυναγωνίστος : εις
 κεντρικόν πρατήριον
 ART — GOUT — MODE
 2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-2
 Πώλησις χονδρική και
 λιανική και πολυτελείς
 = διαμέρισμα βαφῆς =

ΤΟ „ΣΚΕΡΤΣΟ“

96-Άχαρνών-96
 Έκδέτε την μεγαλειτέραν
 συλλογήν πέλων.
 Έπίσης αναλαμβάνει την
 έντέλεσιν και άποστολήν
 παραγγελιών δι' όλας τας
 Έπαρχίας.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Τελεία άφαιρέσις περιττών τριχών
 προσώπου και σώματος δι' άντίστροφον
 παρ' ειδικού Ραδιολόγου του Ίνστι-
 τούτου Βιέννης.
 Ιατρείον Δ. Α. ΚΑΜΠΑ
 Πλατ. Κάνιγγος (Τζωρτζ 6). Τηλ. 30-74.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
 κάμνει όρατο δέ ρ μ α. Ζητήσατε
 δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριμούνη 46
 ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστάται εις τόν
 ραϊον φύλον να δοκι-
 μάση τὰ είδη καλλο-
 πισμού τῆς „G.I.T.“
 Πρώτη εμφάνισις :
 φη τριχών πάση απο-
 χρώσει, στιγματίζων
 άσυναγωνίστος : εις
 κεντρικόν πρατήριον
 ART — GOUT — MODE
 2-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-2
 Πώλησις χονδρική και
 λιανική και πολυτελείς
 = διαμέρισμα βαφῆς =

18 Ιουνίου. — Οι όρες περνούν άργά. Τί φοιτητή φυλακή αυτού
 οι τέσσερες τοίχοι του άτελεί ! Μονάχα τα πουλιά που πετούν μπορώ
 και διακρίνω και τα σύννεφα που περνούν... Η γρηά ύπηρέτρια
 μ' άπεχθάνεται πιά. Όσο για κείνον δέ μου λέει τίποτε άλλο παρά
 γιά το παιδί...

8 Ιουλίου. — Νά, δεκαεφτά ήμέρες τώρα που διαρκεί αυτή ή
 μακάρια κομωδία. Ο σύγγός μου έξακολουθεί να παραμένει
 άδυσώπητος. Χτες, τον παρεκάλεσα, τον έκτενεσα να βάλει ένα τέ-
 λος στην τιμαριά μου, στην έκδίκησή του. Δέ φάνηκε να τον συγ-
 νούν τα δάκρυά μου. Δέ μου άπήντησε άλλη
 μορφή παρά ότι ήμουν κακή μητέρα. Δέ μπορώ
 πιά ώστόσο, μη όντας πιά μητέρα, να ζω σά να
 είμουν. Θέλησα να έπαναστατήσω με ελξε στα
 μάτια μου μία έκφραση τόσο άλλόκοτη, ώστε
 δέν τόληψα να μὴν τον άπακούσω...

Από το σημείο αυτό δέν υπάρχει πιά καμ-
 μία ήμερομηνία στα χειρόγραφα.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλή του τῆς Όφθαλμολογίας
 τῆς Πανεπιστημίου. Μέλος τῆς Ε-
 λικής Όφθαλμολογικής Έταιρείας.
 Διευθυντο Όφθαλμολογικών Ε-
 νικών. Όφθαλμολόγος Σχολῆς Ε-
 ρσιών.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτες,
 άμειωσις και δοξαλός. Τραχηλίτις,
 τριχίσις, αλλοιωσία κλπ. δια τῆς
 άσφαλεστέρων θεραπειών και κα-
 τα τὰ οφθαλμικά νοσήματα.
 27 Μενάδρου 27-Αθήνα. Τηλ. 1-40

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥ ΜΟΥΤΣΗΣ
 Ιατρός Δερματολόγος. Έπί δεκα-
 εταίαν Έπιμελήτης τῆς Ιωαννι-
 νικής του καθήγητοσ κ. Γεωργίου
 Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκτακ-
 όδες Κεφαλληνίας 150.

Όρα 8-10 π. μ. και 4-6 μ. π.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Ένα πρωί, καθώς διάβαζα τις άναφορές στο
 χειρόγραφο μου, ό
 ήθελε να μιλήσει σ' έμένα —τό διευθυντή της
 άστυνομίας— προ-
 διάξα να μου τόν φέρουν και όταν ήρθε, τόν έρώτησα τί με
 ήθελε.

Αντί άπαντήσεως, έβγαλ' ένα ορόλο χαρτιά
 από την τσέπη του, άπάνω στον όποιον είταν
 γραμμένη με γυναικείο χαρακτήρα ή επιγρα-
 φή : Προς τόν κύριον Διευθυντή τῆς Άστο-
 νομίας.

— Έσύ τό βοήκεις αυτό ; τόν έρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Μου είπε τότε ότι έδούλευε επιδιορθώνοντας
 ένα τοίχο, σ' ένα περίπτερο που βρισκόταν στο
 βάθος τῆς όδου Βωζιάρφ και ότι ό ορόλος αυ-
 τός είπεσε δίπλα του, χωρίς να καταλάβει από ποιό
 παρόντο τόν έφίξαν. Και ήρθε να μου δώσει
 αυτά τα χαρτιά, έπειδή έγω είμουν ό μόνος
 άρμόδιος να τά διαβάσω. Άφού τόν είχαρί-
 στησα και έφυγε, άνοιξα τό ορόλο και διάβασα :

15 Ιουνίου. — Όταν είμουν μαθήτρια στίς
 καλόγριες, είχα συνηθίσει να γράφω κάθε βράδυ
 τας έντυπώσεις μου τῆς ήμέρας. Θέλω κατά τό
 κατήχημα τών ήμερών αυτών τῆς αναγκαστικής
 φυλακίσεως, στην όποία έχω καταδικαστεί, να
 ήμπορευόμην σ' αυτό τό τετράδιο τις όδυνήρες ώ-
 ρες που ζω.

Τρεις ήμέρες τώρα ζω κλεισμένη έδώ μέσα.
 Πότε θα τελειώσει αυτή ή δοκιμασία ; Ξέρω βέ-
 βαια ότι είμαι άξία να τιμωρηθώ, μά θα προ-
 τιμήσω καλύτερα τό μαρτύριο του τροχού παρά
 να έξακολουθήσει αυτό τό φοιτητό μαρτύριο.

Όπόσο ύποτάσσομαι. Έκείνος θέλει χωρίς άλλο να αισθάνο-
 μαι κάθε μέρα που περνά πιά σκληρά την άπώλεια την όποία προ-
 κάλεσα. Έτσι είνε τό δικήν. Δέν είμαι ύπεύθυνη γιά τό θάνατο
 του παιδιού μου ; Η φευγάλα μου δέν είταν εκείνη που προκάλεσε
 άμέσως τό θάνατο του μικρού αυτού πλάσματος ; Όταν τό έγκατέ-
 λευγα γιά ν' άκολουθήσω έναν ένοχο έρωτα, ή άγαπημένη μου
 φωνή του δέν ελξε τῆ δύναμη να με συγκρατήσει ; Και όμως με
 πόση δυστυχία, με πόση άτιμία δέν έπληρώσα τό παραστράτημα
 μιας ώρας !... Θα ήθελα να ξεχάσω αυτό τό βδελυρό παρελθόν...
 Τούλάχιστο δέ θ' άφήσω την πέννα μου να ξεαναγράψει τίποτε
 γιά αυτό...

18 Ιουνίου. — Οι όρες περνούν άργά. Τί φοιτητή φυλακή αυτού
 οι τέσσερες τοίχοι του άτελεί ! Μονάχα τα πουλιά που πετούν μπορώ
 και διακρίνω και τα σύννεφα που περνούν... Η γρηά ύπηρέτρια
 μ' άπεχθάνεται πιά. Όσο για κείνον δέ μου λέει τίποτε άλλο παρά
 γιά το παιδί...

8 Ιουλίου. — Νά, δεκαεφτά ήμέρες τώρα που διαρκεί αυτή ή
 μακάρια κομωδία. Ο σύγγός μου έξακολουθεί να παραμένει
 άδυσώπητος. Χτες, τον παρεκάλεσα, τον έκτενεσα να βάλει ένα τέ-
 λος στην τιμαριά μου, στην έκδίκησή του. Δέ φάνηκε να τον συγ-
 νούν τα δάκρυά μου. Δέ μου άπήντησε άλλη
 μορφή παρά ότι ήμουν κακή μητέρα. Δέ μπορώ
 πιά ώστόσο, μη όντας πιά μητέρα, να ζω σά να
 είμουν. Θέλησα να έπαναστατήσω με ελξε στα
 μάτια μου μία έκφραση τόσο άλλόκοτη, ώστε
 δέν τόληψα να μὴν τον άπακούσω...

Από το σημείο αυτό δέν υπάρχει πιά καμ-
 μία ήμερομηνία στα χειρόγραφα.

Δέν έξω πιά πᾶς ζῶ. Οι δυνάμεις μου έξαν-
 τίνονται. Τό παιδί κοιμάται δίπλα μου ή του-
 λίσσον είνε ή ώρα που κοιμάταν άλλοτε και
 πρέπει να κάνω δῆθεν πᾶς τό νοιμίζω, πᾶς
 τό πάω στο κρεβάτάκι του, πᾶς τό νανουρίζω
 με τό άγαπημένο τον τραγούδι, πᾶς τό φιλάω...
 Όπως καλή με τόν άντρα μου... Αχ ! αυτό
 τό φίλημα, τί πένθιμο και σπαραχτικό συναί-
 σθημα που μου φέρνει. Δυστυχισμένο παιδί,
 βρισκόσαι στο κοιμητήρι, όπου κοιμάσαι γιά
 πάντα, μακριά από τη μαμά σου που σ' άφησε
 και που σ' άγαπούσε όμως τόσο...

Γιατί να γυρίσω πίσω στο σπίτι μου μυσ-
 τικά ; Γιατί να μὴν ανακοινώσω την έπιστρο-
 φή μου σέ κανένα. Οι γονείς μου, οι φίλοι μου
 δέν έξουν που βρίσκομαι... Τό έκανα αυτό
 γιατί ήθελα ό άντρας μου να είν' εκείνος που
 θα με ξανάβλεπε πρώτος, που θα με συγχα-

ρούσε πρώτος... Και παραδόθηκε μόνάχη μου στο δήμο μου. Εί-
 μαι θαμένη έδώ μέσα ζωντανή. Πᾶς να φύγω, πᾶς να ξεφύγω
 από την έπιβλεψη αυτού και τῆς γρηίς ;

Θεέ μου ! φοβάμαι. Έχω πιά την βεβαιότητα ότι είμαι στα χέ-
 ρια ενός τρελλού. Δέν έχω πιά καμιά άμφιβο-
 λία γιά αυτό. Πιστεύειστί τό παιδί του είνε ζων-
 τανό. Ός τώρα έπίστευα πᾶς έπαίξε αυτή τῆ
 φοιτητή κομωδία γιά μένα, μά τόν είδα χτες
 την ώρα που νόμιζε πᾶς είτανε μόνος με τῆ
 γρηά ύπηρέτρια. Είχε πάρει τό παιδί του στα
 γόνατά του, και τού μιλούσε με μία σοβαρότητα
 και με φυσικότητα τρομαχτική. Η γρηά φωνό-
 ταν ότι από ευσπλαχνία ύποβοηθούσε την τρέλλα
 του άφέντη τῆς. Έτσι κι' αυτός πιστεύει στο
 άφάνταστο αυτό νέμμα ! Έκείνον έπρεπε να
 έχουν κλεισμένον έδώ μέσα και όμως έγω είμαι
 ή φυλακισμένη του. Είμαι στο έλεος τῆς φαν-
 τασίας του, με συνδέει με τις πλαναισθήσεις
 του και μου παρουσιάζει ζωντανές τις τρέλλες
 του. Ποιός θάρρει γιά να με βοηθήσει ; Μου
 φαίνεται πᾶς θα τρελλαθώ...

Η ώρα που τό έβαζα στη κούνια...

χτίστη που δουλεύει γύρω στο σπίτι του. Αν μπορούσα να επικοινωνή-
 νήσω μαζί του... να τόν πετάξω αυτά τα χαρτιά... Αχ, πρέπει να θύουν
 να μ' έλευθερώσουν τό ταχύτερο, αθρίο θα είνε πολύ άργά...

Άκολουθούσαν από κάτω ένα όνομα και μία διεύθυνση.

Τό όνομα που διάβασα μ' έκανε να μείνω κατάπληκτος. Είταν
 τόνομα ενός γλύπτου με μεγάλο ταλέντο, μεγαλοφυΐας όπως λέγαν
 πολλοί, μά του όποιου ή παραγωγή έδώ και κάμποσον καιρό άπά-
 ρεσκε σιά γούστα του κοινού. Όλοι είξεραν ότι ή γυναίκα του,
 πολύ πιά νέα αυτού, τόν ελξε έγκαταλείψει πρό καιρού γιά ν' άκο-
 λουθήσει έναν Ιταλό ζωγράφο.

Έκείνο που μου έκανε έντύπωση σ' αυτά τα φύλλα του ήμερο-
 λογίου είταν ή φανερή αντίθεση που επικρατούσε μεταξύ τῆς αρ-
 χῆς και του τέλους. Η φυλακισμένη έκανε λόγο στην άρχη γιά
 ένα παιδί του όποιου τό σώμα άναπαύεταν στο κοιμητήριό και
 έπειτα μιλούσε γιά ένα πτώμα τό όποιο είχαν κλεισμένο μαζί τῆς.
 Τί ελξε συμβεί ; Είχε κλέψει ό πατέρας τό πτώμα από τόν ταφο
 του. Ένα μόνάχα είταν βέβαιο : ή φυλακισμένη αυτής τῆς γυναίκας
 και τό καθήκον μου να τῆ συνδράμω.

Συνδυασμένος από δύο άστυνομικούς έπήγα στο σπίτι του γλύ-
 πτου. Είταν σέ ένα έρημο όρμη της συνοικίας Βωζιάρφ. Από τῆ
 χαίλια μιας αιδερόνιας πόρτας διακρίνα ένα
 χαριτωμένο σπίτι καταμεσής σ' ένα μικρό κήπο.

Μία γρηά ύπηρέτρια ήθε να άνοίξή με
 προφυλάξεις. Έρώτησα άν ή κ. Π... είταν
 εκεί.

— Η γυναίκα του κυρίου, μούγκρισε έ-
 κείνη, είναι καιρός που έχει φύγει.

— Συγγνώμη, παρετήρησα, ενόμια πᾶς
 έγώρισε.

— Η γρηά με κοίτιζε με δυσπιστία και μου
 είπε :
 « Αν έγώριζε, ό Κόινος θα την έδιω-
 χνε. Είνε μία γυναίκα άκαρδη που άφησε
 να πεθάνει τό παιδί τῆς. » Και πήγε να κλει-
 σή την πόρτα. Μά δείχνοντάς την κάρτα μου
 είπα : « Έν όνόματι του Νόμου, άφήσε μας
 να περάσουμε ! »

Σ' αυτά τα λόγια, ή γρηά, τρομαγμένη,
 έκανε ένα κίνημα σά να ήθελε να τρέξη προς
 τό σπίτι γιά να είδοποιήσει τόν κυρίο τῆς.
 Μά οι συνοδοί μου την έπιασαν και την έ-
 κλάτησαν. Έμπήκα σπύτι : τό Ισόγειο είταν
 άδειο. Ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα, όπου
 βρισκόταν τό άτελεί. Φωνές με φώδησαν στο
 βάθος ενός διαδρόμου όπου είτανε μία πόρ-
 τα. Στάθηκα και άκουσα :

— Τό παιδί περνάει και σύ έξασες να τόν
 δώσεις γάλα.

— Έλεος, σέ έκτενάζω... Έλεος...

— Πᾶς, δυστυχισμένη, άρνείται να σε-

Μαζί με τόν άντρα μου...

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ ALPHONSE DAUDET

(Αναμνήσεις μικρού Άλσατου)

Έκείνο το πρωί είχα άργήσει πολύ να πάω στο σχολείο και φοβόμουν να καμιά επίπληξη έχω μέρους του δασκάλου μου, τόσο πιο πολύ μάλιστα γιατί ο κ. Χάμελ μάς είχε πει ότι θα μάς εξέταζε επί των μετοχών κι' εγώ δεν είχα λέξη. Για μία στιγμή μου ήρθε η ιδέα να το σκάσω και να τρέξω στους άγρους.

Ο καιρός ήταν τόσο λαμπρός, τόσο όμορφος! Ακουγόταν ο ήχος των ποταμών που έσπιναν νερό στο δάσος, και μέσα στο λειβάδι Ρίππερ, πίσω από το προνιοστήρι, οι Πρώσοι έκαναν γυμνάσια. "Όλ' αυτά με τραβούσαν περισσότερο από τους δριμυτούς των μετοχών, μα είχα τη δύναμη ν' αντιταχθώ κι' έτρεξα γρήγορα προς το σχολείο.

Περνώντας από το δημοτικό, είδα ότι είχαν μαζεμένους κόμους πίσω απ' το μικρό κυκλιώδη κουτί όπου έβριζαν τις προκηρύξεις. Από χρόνια τώρα από κει μάς έρχόντουσαν όλες οι κακές ειδήσεις, οι χαμένες μάχες, οι επιτάξεις, οι διαταγές της στρατιωτικής διοίκησης και σκέφτηκα, χωρίς να σταματήσω:

— Τι νέο τάχα έχουμε ακόμα; Καθώς λοιπόν διδοχίζα την πλατεία τρέχοντας, ο σιδηροδρομικός Βάχτερ που βρισκόταν εκεί με το μαθητόδι του και είχε διαβασμένα την προκήρυξη: — Μη βιάζεσαι τόσο, μικρέ, μωύ, είπε, ότι ώρα κι' αν φτάσεις στο σχολείο σου θα είν' ακόμα πολύ νωρίς.

Νομίζω πως με κορόιδευε και μπήκα λαχανιασμένος μέσα στη μικρή άβλη του σχολείου του κ. Χάμελ.

Συνήθως, πριν αρχίσει το μάθημα γινότανε μεγάλη φασαρία στην τάξη που ακουγόταν απ' το όρθιο, καθώς ανοιγόκλειναν τα σκεπάσματα των θρανίων κι' επαναλάμβαναν όλοι μαζί οι μαθητές το μάθημά τους βάζοντας τα χέρια τους στ' αυτιά για να το έντοπωθούν καλύτερα, ενώ ο δάσκαλος χτυπώντας τη ρίγα στην έδρα, φώναζε:

— Σιωπή!

Υπολόγιζα ο' δλον αυτό το θόρυβο για να κτισθώσω να φτάσω στη θέση μου άπαρτήρητος' μα εκείνο το πρωί άκριβώς άπόλυντη ησυχία βασιλευσε στην τάξη, οα να είχαν Κυριακή πρωί και να έλειπαν οι μαθητές. Από το άνοιχτό παράθυρο είδα τους συμπαθές μου ταχυοπομπήνους κιάλας στις θέσεις τους και τον κ. Χάμελ που έκωθε βόλτες μπρος άπ' τα θρανία με την τρουήρη σιδερένια ρίγα κάτω άπ' την άμασάλη του.

Έπρεπε ν' άνοιξω και να πω μέσα ο' δλον αυτή την ησυχία! Σκεφθήτε λοιπόν πόσο κόκκινος είμουν και πόσο φοβόμουν.

Ε λοιπόν, όχι. Ο κ. Χάμελ με κοιτάζε χωρίς θυμό και μου μου είπε πολύ γλυκά:

— Πήγαινε γρήγορα στη θέση σου, μικρέ μου Φραντς' παρ' όλιγο ν' άρχιζαμε χωρίς έσένα.

Πέρασα στο θρανίο μου κι' εκάθησα μπροστά στη θέση μου. Τότε υδόν, καθώς είχα συνέλθει λίγα άπό το φόβο μου, πρόσεξα ότι ο δάσκαλός μας φορούσε τον ώραίο του προσινη ρεντιγκότα, το πινκάμιο του το πλισσαρισμένο με φίλη δαντέλλα και το καπέλλο του το γαργιρισμένο με μαύρο μεταξινό, ποτιτό φοροούσε μονάχα τις ημέρες των έξαισεων και της άπονομής των βραβείων. Έξ άλλον κι' όλόκληρη η τάξη παρουσίαζε κάτι το έκτακτο και το έκπληκτο. Μα εκείνο που με ξάφνιασε προπάντων ήταν ότι είδα στο βάθος της αίθουσας, στα θρανία που έμεναν συνήθως άδεια, χαρικούς καθισμένους και σιωπηλούς πώς κι' έμεις, το γέρο Χάουζερ, με το τρίχωχο καπέλο του, τον παλιό δίαρχο, τον παλιό ταχυδρομό και άλλα πρόσωπα ακόμα. Όλος αυτός ο κόσμος φαινόταν λυπημένος κι' ο Χάουζερ είχε φέρει μαζί του ένα παλιό άλφαβητάριο φαγωμένο που το κρατούσε άνοιχτό άπάνω στα γόνατά του, με τα χοντρά ταγογνάτια του άκουμπισμένα άπάνω στις σελίδες.

Εν ώ κοιτούσα ξαφνιασμένος δι' αυτό, ο κ. Χάμελ άνέβηκε στην έδρα του και, με την ίδια γλυκειά και σοβαρή φωνή με την όποια μου μιλούσε προηγουένως, μάς είπε:

— Παιδιά μου, εινε η τελευταία φορά που σας κάνω μάθημα. Διαταγή ήρθε άπό το Βερολίνο να μη διδάσκειτε πια παρά η Γερμανική γλώσσα στα σχολεία της Άλσατίας και της Λορραίνης... Ο καινούργιος δάσκαλος έρχεται αύριο. Σήμερα εινε το τελευταίο Γαλλικό μάθημα. Σας παρακαλώ να έχετε προσεχτικοί...

Αυτά τα λίγα λόγια μ' έκαναν άνω κάτω. "Αχ! οι άθλιοι! να τι είχαν τοιχοκολλήσει στο δημοτικό. Το τελευταίο μου Γαλλικό μάθημα!...

Και εγώ μόλις είχα να πω... Δε θα μάθαινα λοιπόν πια τίποτε παραπάνω άπό όσα είχα μάθει! Πόσο ανόητοι ήσαν τότε το χαμένο καιρό, τα σκαυίματα άπ' το μάθημα για κνήγι φωνών και για κατακόλδες στο Σάαρ. Τα βιβλία που πού δλίγον ακόμα με στενοχωρούσαν τόσο, που μου φαινόταν σαν τόσο βαρειά όταν τα κρατούσα, η γραμματική μου, η ιερά μου ιστορία που έμοιαζαν τώρα με παλιούς φίλους που με πολλή θλίψη θα τους άποχωριζόμουν.

Το ίδιο και με τον κ. Χάμελ. "Η ιδέα ότι θα έφτανε, ότι δε θα τον έβλεπα πια, μ' έκανε να ξεχνά τις τιμωρίες και τα χτυπήματα με τη ρίγα...

Δυστυχισμένο άνθρωπε!

Για να τιμήσει αυτό το τελευταίο του μάθημα είχε φορέσει τα ώραία κυριακάτικα ρούχα του και τώρα καταλάβαινα γιατί αυτοί οι γέροι χαρικοί είχαν έρθει και καθόντουσαν στο βάθος της τάξης.

Αυτό φαινόταν οα να λεί οι είχαν λυπημένοι που δεν έρχόντουσαν τόσο καιρό συχνότερα ο' αυτό το σχολείο. Είχαν ακόμα κι' ένας τρώπος για να εύχρηστίσουν το δασκαλό μας για τα σαράντα χρόνια των καλών του υπηρεσιών στον τόπο και να άποδόσουν ένα καθήκον στην πατρίδα στην όποια θα πήγαινε.

Συλλογίζομουν όλα αυτά όταν άκουσα το δάσκαλο να με φωνάζει με τόνόμ' μου. Είχαν η σειρά μου να πω το μάθημα. Τι δε θα έδινά για να ξέγραψω με άπ' άρχής μέχρι τέλους όλον εκείνο το μεγάλο κανόνα των μετοχών, δυνατά, καθαρά, χωρίς κανένα λάθος. Μα μπροδέντηκα με τις πρώτες λέξεις και σάθηκα όρθιος, σαλεύοντας μπρος στο θρανίο μου, με την καρδιά μουσκαμένη χωρίς να τολμώ να σπλώσω το κεφάλι.

Άκουσα τον κ. Χάμελ που μου μιλούσε:

— Δε θα σε τιμωρήσω, μικρέ μου Φραντς, άρακά τιμωρήθηκες μόνος σου... Να τι εινε όλο: Κάθε μέρα λέτε: "Μα! έχω καιρό. Θα μάθω αύριο. Και έπειτα βλέπετε τι συμβαίνει..."

"Αχ! εινε μεγάλο δυστύχημα για την Άλσατία μας ν' άναβήλη διαρκώς την εκπαιδευτική της γι' αύριο. Τώρα οι Γερμανοί με το δικίο τους να μάς πουνε: "Πώς! "Ισχυρίζεστε ότι είστε Γάλλοι και δεν ξέρετε ούτε να μιλάτε, ούτε να γράφετε τη γλώσσα σας!..."

Σε όλα αυτά, μικρέ μου Φραντς, δεν είσαι έξω ο' δλον ένοχος. Έχουμε όλη το μερίδιό μας ο' αυτές τις μορφές.

Οι γονείς σας δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ να σας δώσουν να μορφωνεστε. Προτιμούσαν να σας βλέπουν να δουλεύετε στα χωράφια ή στα κλωστήρια για να κερδίζουν μερικά λεφτά παραπάνω. Κ' εγώ ο ίδιος δεν πρέπει να μεμψώ τον έαυτό μου! Πόσες φορές δε σας έβαλα να ποίσετε τον κήπο μου αντί να έγραζόμαστε; Κι' όταν έπληγαινα να φαρφάω, δεν άφηνά το μάθημά μου για τη διασκέδαση αυτή;

Τότε ο κ. Χάμελ άρχισε να μάς μιλάει για τη γαλλική γλώσσα λέγοντας ότι εινε η πιο όμορφη γλώσσα του κόσμου, η πιο καθαρή, η πιο σταθερή: ότι έπρεπε να τη φυλάξουμε μετξύ μας και να μην την ξεχάσουμε ποτέ γιατί όταν ένας λαός σκαλβόνηται, όσο ξέρει ακόμα τη γλώσσα του, εινε οα να έχη τα κλειδιά της φυλακής του...

Έπειτα πήρε μια γραμματική και μάς διάβασε το μάθημά μας. Είμουν κατάπληκτος βλέποντας πόσο εύκολα το καταλάβαινα. "Οι διαβάζε μου φαινόταν εύκολο, εύκολάτατο. Τότε κατέλαβα ότι ποτέ μου δεν τον είχα άκούσει με τόσο προσοχή και ότι κι' αυτός ποτέ δεν είχε βάλει τόση δπουνη για να μάς το έξηγήσει. Θάλεγε κανείς ότι πριν φγεί ο φτωχός άνθρωπος προσπαθούσε να μάς μεταδώσει όλες τις

γνώσεις του, να μάς τη βάλει στο κεφάλι μονομιάς. "Η παρόδοση τελείωσε κι' άρχισε η καλλιγραφία. Για κείνη την ημέρα ο κ. Χάμελ μάς είχε έτοιμάσει έποδείγματα έντελώς καινούργια, στα όποια είχε γράψει με ώραία γράμματα τις λέξεις: Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α, Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α.

Έπρεπε να βλέπε κανείς πως προσπαθούσαμε να ξαναγράψουμε αυτές τις λέξεις με μια άπόλυτη σιωπή. Δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο παρά το τρίξιμο της πέννας στο χαρτί. Για μία στιγμή μέλισσες μπήκαν άπό το παράθυρο να κανέναν δεν τις έπρόσεξε, ούτε κι' αυτοί οι πολύ μικροί που προσπαθούσαν να γράξουν τις καλλιγραφικές τους μ α γ κ ο υ ρ ε ς, όλοι με μια καρδιά με μια συνείδηση... Στα κεραμίδια του σχολείου περνούσαν περπατώντας και σκέφτηκα άκούγοντας τη φωνή τους:

— Μήπως κι' αυτά θα τα άποχωρώσουν να μιλούν γερμανικά; Κάθε τόσο, σπκόνοντας τα μάτια μου άπό το τετράδιό μου, έβλεπα τον κ. Χάμελ άκίνητο στην έδρα του να κοιτάζει μ' επιμονή όλα τ' άντικείμενα που ήταν γύρω του, οα να θέλε να πάρει μέσ' στη ματιά του όλόκληρο το μικρό οίκημο του σχολείου... Σκεφθήτε! προ σαράντα χρόνων ήταν εκεί στην ίδια θέση, με την αλή άπ' άντι του και την τάξη που είχαν πάντοτε η ίδια. Μονάχα τα θρανία άπό την πολλή χρήση είχαν φαγωθεί, οι καρδόνες της αλήας είχαν μεγαλώσει και η ροδιά που είχε φυτέψει ο ίδιος, σκεπαζε τώρα τα παράθυρα κ' έφτανε ως τα κεραμίδια.

Τι σπαργμός καρδιάς έπρεπε να νάνε γι' αυτόν το δυστυχισμένο άνθρωπο η εγκατέλειψη όλων αυτών των πραγμάτων, καθώς υδλίστα άκουγε εκείνη τη στιγμή την άδελφή του να πηγαινόχεται στο άπάνω πάτωμα έτοιμάζοντας τις άποσκευές τους! γιατί έπρεπε να φύγουν αύριο, να φύγουν αύριο για πάντα.

Πως βρόπτιζε και μάς τελείωσε το μάθημα! "Τότερα άπ' την καλλιγραφία είχαμε ιστορία" έλεπε ο μικρή άρχισαν να συλλαβίζουν όλοι μαζί: β α, β ε, β ι, β ο, β υ. Εκεί, στο βάθος της τάξης, ο μπέρμπα Χάουζερ είχε φορέσει τα γαλιό του και κωτώντας το άλφαβητάριο με τα δυό του χέρια, επαναλάμβανε τις συλλαβές: μαζί τους. "Η φωνή του έτρεμε άπό συγκίνηση και ήταν τόσο άστείο να τον άκούεις, ώστε είχαμε κάθε διάθεση να γελάσουμε και να κλάψουμε. "Αχ! θα θυμάμαι πάντοτε αυτό το τελευταίο μάθημα.

Άφρα τα ρολόι της εκκλησίας σήμανε μεσημέρι. Την ίδια στιγμή οι σάβιγγες των Πρώσων που γύριζαν άπό τα γυμνάσια άκούστηκαν έξω άπ' τα παράθυρά μας... Ο κ. Χάμελ σπκώθηκε άπάνω στην έδρα του κατάχλωμος. Ποτέ δε μου είχε φανεί τόσο ψηλός.

— Φίλοι μου, είπε, φίλοι μου, τώ... τώ... Μα κάτι δεν έπνιγε. Δε μπόρεσε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Τότε στράφηκε προς τον πίνακα, πήρε ένα κομμάτι κιμωλία, και άκουμπώντας τη με δάη του τη δύναμη, έγραψε με όσο πιο μεγάλα γράμματα μπορούσε:

— ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΛΙΑ!

Έπειτα έμεινε εκεί, με το κεφάλι σπκρυγμένο στον τοίχο και χωρίς να μάς μιλήσει, με το χέρι του μάς έκανε σημείο:

— Τελείωσε... πηγαίνετε... Alphorse Daudet

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία άπάντησις του Ίωσήφ του Βου

Σ' ένα άπό τα μικρά ταξείδια, που έκανε ινκόγνιτο, ο αυτοκράτωρ Ίωσήφ ο Βος έέπεσε, μια μέρα σ' ένα μικρό χάνι. Ζήτησε να ξυρισθί και ο υπηρέτης που του πήγε το ξεστό νερό, βλέποντάς τον με ρούχα αλλικού, τον ρώτησε:

— Δεν μου λέτε, κύριε, σάς παρακαλώ, μήπως άνήγιστε στην αλήη του Αυτοκράτορός μας;

— Μάλιστα.

— Και τι όηρησεία κάνετε στον Μεγαλειότατο;

— Ίωσήφ ο Βος, με το πρόσωπο γεμάτο σαπουνάδες, γύρισε προς το μέρος του υπηρέτου και του έλεγε ήσυχα:

— "Έχω την τιμή να τον ξυρίζω.

Ενα μάθημα

Την παρακάτω ιστορία, τη διηγήθηκε στις βελγικές έφημερίδες, ο όπουργός, τ' ου Βελγίου, Βαντερβελντ.

"Όταν έγένετο το συνέδριο της Λωζάνης, ο Τσιτσερίν, αντιπρόσωπος της Δημοκρατίας των Σοβιέτ, έζητησεν μίαν συνέντευξη άπό τον λόρδον Κώρζον.

Εξ όσας άκριβώς της όρισμένην ώραν και είσήλθη άμέσως.

Εκείνη την ώραν ο λόρδος Κώρζον έγραψε, και έξακολούθησε την εργασία του, χωρίς να σπκώσει το κεφάλι.

Ο Ρώσος έβηξεν έλαφρά, για να έννοηθί η παρουσία του, αλλά ο Κώρζον, ούτε κινήθηκε διόλου. Ξαναβήξε πιδ δυνατά. Τότε ο λόρδος γύρισε το κεφάλι του και του έλεγε:

— Τι θέλετε;

— "Ηθελα άλλως να σας πω, απήνητησεν ο Τσιτσερίν, ότι ή οικογένεια των βαρόνων Τσιτσερίν εινε πολύ πιδ άρχαία, παρά ή οικογένεια των Κώρζον... Τίποτε άλλο. Χαιρετε, κύριε!

Και άξιοπρεπώς ο σύντροφος-βαρώνος, έξήλθε, αφήσας κατάπληκτο τον λόρδο.

Ο καρβουνιάρης είνε κύριος στο σπίτι του

Φραγκίσκος ο πρώτος, περιπληνηθείς σ' ένα κυνήγι, μπήκε κατά τις 9 το βράδυ, στο καλύβι ενός καρβουνιάρη. Ο νοικοκύρης έλειπε και δεν βόηκε εκεί παρά την καρβουνιάρισσα να ξεσταίνεται έμπρός στο τζάκι. Ήταν χειμώνας και είχε βρέξει άρακά.

Ο αυτοκράτωρ ζήτησε λίγη ζεμά να ξεσταθί και μια άκρη για να κοιμηθί. "Η γυναίκα του απήνητησεν εύχαρίστας, μόνον πρέπει να περιμένουν τον άνδρα της.

Ο αυτοκράτωρ έν τώ μεταξ, κάθησεν σ' ένα σκαμνί μισοσπασμένο, το μόνο έπιπλο, που ύπηχε μέσα στην καλύβα. Κατά τις δεκα ήρες και ο καρβουνιάρης, πεθανμένος άπό την κουρασά, βρογμένος, μουκαδι άπό την βροχή φορτωμένος έβλα, πεινασμένος, παγωμένος, δυστυχής.

Η γυναίκα του έλεγε για την έπισκεψη του ξένου. Εκείνος τον έχαιε έτρεσε, έβγαλι το καπέλλο του και τον παρακάλεσε να σηκαθί άπό το σκαμνί, για να καθήση αυτός.

— Συγγνώμη κύριε, του έλε, θα σε σηκώσω άπό αέρος γιατί σ' αυτό το σκαμνί, κάθουαι κάθε βράδυ, σαν γυρίζω σπίτι μου.

Έπειτα το λέει και η παρουσία, του έλε.

Or, par droit et par raison

Chacun est maitre en sa maison,

(Κάθε νόμος το λέει και γραφή

ότι στο σπίτι του καθένας εινε νοικοκύρης).

Ο Φραγκίσκος γέλασε άπό καρδιάς με την παρουσία και σηκώθηκε άπό το σκαμνί και κάθησε άπάνω σ' ένα κοντσουρό.

Έφαγαν τη σουπα τους.

Ο καρβουνιάρης άρχισε να λη τα παρόπανα του. Κατεφέρετο κατά του Κράτους, του άπληγόνους το κυνήγι.

Έπειτα στρεφόμενος με έμπιστοσύνη στον ξένο του, του έλε:

— Μου φαίνεται για τιμής άνθρωπος, και είμαι βέβαιος ότι δεν θα με πάρης στο λαμό σου. Έχω μέσα στα σκαμνιά μου, ένα κομμάτι άγριοκούρου. Θα το πώσω να το φάμε. Άλλά το νού σου!

Ταμουδά!

Ο Φραγκίσκος του έδωσε τον λόγον του, έφαγε το ψητό άγριοκούρου με όρεξη και κοιμήθηκε θανασία κοντά εις την γωνιά...

Την άλλη την ημέρα άπεκαλύφεν εις τον καρβουνιάρην πώς εινε.

Ο καρβουνιάρης μόνον που δεν έπεσε έξωρός.

Από τότε έμεινεν η παρουσία εις τους Γάλλους.

— Ο καρβουνιάρης είνε κύριος στο σπίτι του.

— "Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

γνώσεις του, να μάς τη βάλει στο κεφάλι μονομιάς.

Η παρόδοση τελείωσε κι' άρχισε η καλλιγραφία. Για κείνη την ημέρα ο κ. Χάμελ μάς είχε έτοιμάσει έποδείγματα έντελώς καινούργια, στα όποια είχε γράψει με ώραία γράμματα τις λέξεις: Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α, Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α.

Έπρεπε να βλέπε κανείς πως προσπαθούσαμε να ξαναγράψουμε αυτές τις λέξεις με μια άπόλυτη σιωπή. Δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο παρά το τρίξιμο της πέννας στο χαρτί. Για μία στιγμή μέλισσες μπήκαν άπό το παράθυρο να κανέναν δεν τις έπρόσεξε, ούτε κι' αυτοί οι πολύ μικροί που προσπαθούσαν να γράξουν τις καλλιγραφικές τους μ α γ κ ο υ ρ ε ς, όλοι με μια καρδιά με μια συνείδηση... Στα κεραμίδια του σχολείου περνούσαν περπατώντας και σκέφτηκα άκούγοντας τη φωνή τους:

— Μήπως κι' αυτά θα τα άποχωρώσουν να μιλούν γερμανικά; Κάθε τόσο, σπκόνοντας τα μάτια μου άπό το τετράδιό μου, έβλεπα τον κ. Χάμελ άκίνητο στην έδρα του να κοιτάζει μ' επιμονή όλα τ' άντικείμενα που ήταν γύρω του, οα να θέλε να πάρει μέσ' στη ματιά του όλόκληρο το μικρό οίκημο του σχολείου... Σκεφθήτε! προ σαράντα χρόνων ήταν εκεί στην ίδια θέση, με την αλή άπ' άντι του και την τάξη που είχαν πάντοτε η ίδια. Μονάχα τα θρανία άπό την πολλή χρήση είχαν φαγωθεί, οι καρδόνες της αλήας είχαν μεγαλώσει και η ροδιά που είχε φυτέψει ο ίδιος, σκεπαζε τώρα τα παράθυρα κ' έφτανε ως τα κεραμίδια.

Τι σπαργμός καρδιάς έπρεπε να νάνε γι' αυτόν το δυστυχισμένο άνθρωπο η εγκατέλειψη όλων αυτών των πραγμάτων, καθώς υδλίστα άκουγε εκείνη τη στιγμή την άδελφή του να πηγαινόχεται στο άπάνω πάτωμα έτοιμάζοντας τις άποσκευές τους! γιατί έπρεπε να φύγουν αύριο, να φύγουν αύριο για πάντα.

Πως βρόπτιζε και μάς τελείωσε το μάθημα! "Τότερα άπ' την καλλιγραφία είχαμε ιστορία" έλεπε ο μικρή άρχισαν να συλλαβίζουν όλοι μαζί: β α, β ε, β ι, β ο, β υ. Εκεί, στο βάθος της τάξης, ο μπέρμπα Χάουζερ είχε φορέσει τα γαλιό του και κωτώντας το άλφαβητάριο με τα δυό του χέρια, επαναλάμβανε τις συλλαβές: μαζί τους. "Η φωνή του έτρεμε άπό συγκίνηση και ήταν τόσο άστείο να τον άκούεις, ώστε είχαμε κάθε διάθεση να γελάσουμε και να κλάψουμε. "Αχ! θα θυμάμαι πάντοτε αυτό το τελευταίο μάθημα.

Άφρα τα ρολόι της εκκλησίας σήμανε μεσημέρι. Την ίδια στιγμή οι σάβιγγες των Πρώσων που γύριζαν άπό τα γυμνάσια άκούστηκαν έξω άπ' τα παράθυρά μας... Ο κ. Χάμελ σπκώθηκε άπάνω στην έδρα του κατάχλωμος. Ποτέ δε μου είχε φανεί τόσο ψηλός.

— Φίλοι μου, είπε, φίλοι μου, τώ... τώ... Μα κάτι δεν έπνιγε. Δε μπόρεσε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Τότε στράφηκε προς τον πίνακα, πήρε ένα κομμάτι κιμωλία, και άκουμπώντας τη με δάη του τη δύναμη, έγραψε με όσο πιο μεγάλα γράμματα μπορούσε:

— ΖΗΤΩ Η ΓΑΛΛΙΑ!

Έπειτα έμεινε εκεί, με το κεφάλι σπκρυγμένο στον τοίχο και χωρίς να μάς μιλήσει, με το χέρι του μάς έκανε σημείο:

— Τελείωσε... πηγαίνετε... Alphorse Daudet

ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Από την μαθρον ορανό νηλή βροχούλα στάζει

κι' άνθος δεν είν' έδώ να πιη, δενεράμι διαρασμένο

έδώ εινε θάλασσα πλατεία και κύμα λουσασμένο

κ' ή άνωφέλετη βροχή τα δάκρυά μου μοιάζει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Δεν θέλω εγώ τριαντάφυλλα στον έρη μ' όνο δρόμο

δέντρο δεν θέλω να σταθώ, πηγή να ξεδιψάσω.

Εγώ άνεβαίνω το βουνό, μ' ένα σταυρό στην ώμο.

Το φθνοπόρον άς άπλωθον τα φύλλα περσών.

ΠΡΩΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

"Ισίοι, όροισί, θροήματα ιερά, φωτός παιγνίδια,

ψυχές του δάσους μουσικές, άπ' τα πουλιά ως τα φίδια,

και μου λέει πώς έζησα μαζί σας μίαν ήμέρα

κ' ένας τυφώνας μ' άρπαξε και μ' έρόιξε έδωπέρα.

Παύλος Νιρβάνας

Είμουν κατάπληκτος βλέποντας πόσο εύκολα το καταλάβαινα. "Οι διαβάζε μου φαινόταν εύκολο, εύκολάτατο. Τότε κατέλαβα ότι ποτέ μου δεν τον είχα άκούσει με τόσο προσοχή και ότι κι' αυτός ποτέ δεν είχε βάλει τόση δπουνη για να μάς το έξηγήσει. Θάλεγε κανείς ότι πριν φγεί ο φτωχός άνθρωπος προσπαθούσε να μάς μεταδώσει όλες τις

γνώσεις του, να μάς τη βάλει στο κεφάλι μονομιάς.

Η παρόδοση τελείωσε κι' άρχισε η καλλιγραφία. Για κείνη την ημέρα ο κ. Χάμελ μάς είχε έτοιμάσει έποδείγματα έντελώς καινούργια, στα όποια είχε γράψει με ώραία γράμματα τις λέξεις: Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α, Γ α λ λ ί α, Ά λ σ α τ ί α.

Έπρεπε να βλέπε κανείς πως προσπαθούσαμε να ξαναγράψουμε αυτές τις λέξεις με μια άπόλυτη σιωπή. Δεν άκουγε κανείς τίποτε άλλο παρά το τρίξιμο της πέννας στο χαρτί. Για μία στιγμή μέλισσες μπήκαν άπό το παράθυρο να κανέναν δεν τις έπρόσεξε, ούτε κι' αυτοί οι πολύ μικροί που προσπαθούσαν να γράξουν τις καλλιγραφικές τους μ α γ κ ο υ ρ ε ς, όλοι με μια καρδιά με μια συνείδηση... Στα κεραμίδια του σχολείου περνούσαν περπατώντας και σκέφτηκα άκούγοντας τη φωνή τους:

— Μήπως κι' αυτά θα τα άποχωρώσουν να μιλούν γερμανικά; Κάθε τόσο, σπκόνοντας τα μάτια μου άπό το τετράδιό μου, έβλεπα τον κ. Χάμελ άκίνητο στην έδρα του να κοιτάζει μ' επιμονή όλα τ' άντικείμενα που ήταν γύρω του, οα να θέλε να πάρει μέσ' στη ματιά του όλόκληρο το μικρό οίκημο του σχολείου... Σκεφθήτε! προ σαράντα χρόνων ήταν εκεί στην ίδια θέση, με την αλή άπ' άντι του και την τάξη που είχαν πάντοτε η ίδια. Μονάχα τα θρανία άπό την πολλή χρήση είχαν φαγωθεί, οι καρδόνες της αλήας είχαν μεγαλώσει και η ροδιά που είχε φυτέψει ο ίδιος, σκεπαζε τώρα τα παράθυρα κ' έφτανε ως τα κεραμίδια.

Τι σπαργμός καρδιάς έπρεπε να νάνε γι' αυτόν το δυστυχισμένο άνθρωπο η εγκατέλειψη όλων αυτών των πραγμάτων, καθώς υδλίστα άκουγε εκείνη τη στιγμή την άδελφή του να πηγαινόχεται στο άπάνω πάτωμα έτοιμάζοντας τις άποσκευές τους! γιατί έπρεπε να φύγουν αύριο, να φύγουν αύριο για πάντα.

Πως βρόπτιζε και μάς τελείωσε το μάθημα! "Τότερα άπ' την καλλιγραφία είχαμε ιστορία" έλεπε ο μικρή άρχισαν να συλλαβίζουν όλοι μαζί: β α, β ε, β ι, β ο, β υ. Εκεί, στο βάθος της τάξης, ο μπέρμπα Χάουζερ είχε φορέσει τα γαλιό του και κωτώντας το άλφαβητάριο με τα δυό του χέρια, επαναλάμβανε τις συλλαβές: μαζί τους. "Η φωνή του έτρεμε άπό συγκίνηση και ήταν τόσο άστείο να τον άκούεις, ώστε είχαμε κάθε διάθεση να γελάσουμε και να κλάψουμε. "Αχ! θα θυμάμαι πάντοτε αυτό το τελευταίο μάθημα.

Άφρα τα ρολόι της εκκλησίας σήμανε μεσημέρι. Την ίδια στιγμή οι σάβιγγες των Πρώσων που γύριζαν άπό τα γυμνάσια άκούστηκαν έξω άπ' τα παράθυρά μας... Ο κ. Χάμελ σπκώθηκε άπάνω στην έδρα του κατάχλωμος. Ποτέ δε μου είχε φανεί τόσο ψηλός.

— Φίλοι μου, είπε, φίλοι μου, τώ... τώ... Μα κάτι δεν έπνιγε. Δε μπόρεσε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Τότε στράφηκε προς τον πί

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ο Γαβριηλίδης και το πένθος.— Τό βράδυ του Μ. Σαββάτου.— Τό Πασχαλινό τραπέζι.— Μετά το θάνατο της μητέρας του.— Ένα χρονογράφημα της κόρης του.— Η πρωτοχρονιά των φτωχών παιδιών.— Η έντιμότης του.— Και πάλιν ο Σέγκ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά φορά ή «Ακρόπολις» είχε μεγάλες οικονομικές στενοχωρίες. Ήταν ζήτημα αν θα έβγαине την επομένην. Αρχισυντάκτης της τότε ήταν ο Θεοδ. Συναδινός και διαχειριστής της ο Βασ. Καζάσογλους, φοριακός υπάλληλος κατοπιν στη Μακεδονία.

Γενική στενοχωρία και σπασσοκεφαλιά, περί του τι θα γίνει. Κανείς δεν έβλεπε σωτηρίαν από πουθενά. Ο Γαβριηλίδης είχε στενοχωρηθή πολύ: για να παύση ή «Ακρόπολις», έπρεπε να παύση προηγούμενος ή ζωή του. Οπότε μπαίνει μέσα ο Καζάσογλους και το πρόσωπό του αστραποβολούσε από ευχαρίστησι.

— Εύρηκα μάν λυσιν, λέγει, με την μικρασιατικήν του προφοράν.

— Όλοι ανέπνευσαν.

— Πώς; Τι; Ποιά; Για πές την!

— Να μη έκδοθη αύριον ή «Ακρόπολις».

Ο Γαβριηλίδης σ' έλλην την ζωήν του, δεν τό λησιμόνισε αυτό.

Ο Γαβριηλίδης άπεχθάνετο τό πένθος και γενικώς τό μαυρο. Μιά φορά που πήγαίνε στην Κηφισιά, ο μαυρός πέπλος μιάς κυρίας, που καθότανε πλησίον του, κυματιζόμενος από τόν άέρα έπεσεν άπάνω στο χέρι του. Ο Γαβριηλίδης έπετάχθηκε σαν κάτι να τόν δάγκασε, και στραφείς ειπε στην κυρία, με τόν τόνο που φωνάζουν οι διαβάτες στον τσιπάνη, όταν τούς ρίχνονται οι σκύλλοι του:

— Κυρία, συμμαζεύσατε τό πένθος σας!..

Είπαμε ότι ο Γαβριηλίδης, ήταν θρησκος, αλλά στην εκκλησία δεν πήγαίνε ποτέ.

Μιά φορά μόνον έκανε εξαίρεση, τό βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, όταν γινόταν ή 'Ανάσταση. Τότε τούς έπαιρνε όλους από τό σπίτι και την γορή μητέρα του ακόμη, είτε καλός καιρός ήταν, είτε κρύο και βροχή, και πήγαίναν εις την 'Ανάσταση.

Ολόκληρος πλημμύριζε από χαρά και από μυστήριο, και όταν ο παπās έβγαίνε να ειπή τό

Χριστός 'Ανέστη εκ νεκρών παραινούντες μεγαλοφώνως όλους να σηκώσουν την λαμπάδα τους ψηλά.

Όταν δέ γύριζε στο σπίτι, απαραίτητον κάθε χρόνο ήτανε να καθίση στο Πασχαλινό τραπέζι. Από τό Πασχαλινό τραπέζι του Γαβριηλίδη δεν έπρεπε ποτέ να λείπουν γλυκό του κουταλιού, μαστίχα, κότα και ζουμί, τσουρέκι και αυγά.

Και αυτός ο μη τρώγων ποτέ τό βράδυ, ο μη τρώγων κρέατα ποτέ, εξαίρουσε εκείνην τή νύκτα της Θείας 'Αναστάσεως, παρέβαινε σ' όλα τό πρόγραμμά του, και έπειτα, ήσυχος, πήγαίνε και κοιμώτανε.

Όταν πέθανε ή μητέρα του, έφυγεν από τό σπίτι του που του φαινότανε πένθιμο, και πήγε και έμεινε στο ξενοδοχείον. Τά κορίτσια του μένανε στο σπίτι. Πέρασαν μήνες άρκετοί, ήλθε τό Πάσχα, αλλά ούτε ή κόρης του τό γύριζαν, ούτε ο Γαβριηλίδης. Η μεγαλύτερά κόρη του ή Άννα—νύν κυρία Συναδινού— θυμήθηκε τις άλλες τις λαμπρές, που γύριζαν όλοι μαζί, και την άλλη μέρα, έπιασε και έγραψεν ένα παραπονεμένο χρονογράφημα εις την «Ακρόπολη» που τό έπ'γραψε

«Ανάστασιν 'Ελλίδων» και έθυμώτανε τις παλιές Πασχαλιές που πηγαιναν όλοι γεμάτοι 'Ανάσταση και χαρούμενοι στην εκκλησία.

Μόλις τό διάβασε τό χρονογρά-

φισμα αυτό ο Γαβριηλίδης, την ίδια μέρα ξαναγύρισε στο σπίτι του...

Χαιρότανε ιδιαίτερος τις μεγάλες τις γιορτές.

Και δεν του έφτανε μονάχα αυτό. Ήθελε να τις χαρήται και οι άλλοι. Για τούτο τα έλησμονητα πανηγυρικά φύλλα της «Ακροπόλεως» τό Χριστουγεννιάτικα, Πρωτοχρονιάτικα, Πασχαλινά!

Στην παλιά του μάστα έποχη, στη χρυσή εποχή της «Ακροπόλεως» έβριζαν αυτός ένα μέγα ποσό, προσαλλούσε και άλλους φιλανθρωπούς, και έτσι ήγοράζοντο ρούχα, παπούτσια, κοψίδια, παιχνίδια και γλυκά για τά φτωχά παιδιά.

Και την ημέραν της Πρωτοχρονιάς, γινότανε ή διανομή εις έκαστον κ' άπάνω άπορα. Και έπειτα τό έστειλε όλα εις τό θέατρο, σ' μιιά άπογευματινή, που έπί τούτο για αυτό, είχε φροντίσει να δίδεται εκείνην τόν ημέρα.

Οι παλαιοί 'Αθηναίοι θα ένθυμούνται τό ζήτημα, των Στεφανοβικειών κτημάτων. Ο μακαρίτης Δημ. Ράλλης, παρήγγειλε τόν Γαβριηλίδη, ν' αναλάβη την ύπεράσπισιν της υποθέσεως, διά της «Ακροπόλεως» και αν κερδηθή ή υποθεσις αυτή, να τό μετρήσουν διακοσίας χιλιάδας δροχμάς.

Ο Γαβριηλίδης τού άπάντησε:

— Να μου στείλετε τό χαρτιά σας, θα τό δώσωμεν εις έμπιστόν μας δικηγόρον να τό μελετήση και αν έχετε δίκαιον, θα σας υποστηρίξω δωρεάν.

Ο Δημήτριος Ράλλης τό έστειλε, ο Γαβριηλίδης τό παρέπεμψε εις τόν μακαρίτην Νικόλ. Δημητρακόπουλον, ο όποιος άπεράφη περί τού δικαίου της υποθέσεως αυτής.

Ο Γαβριηλίδης τότε έκαμεν άγχιον πόλεμον, ύπερ της υποθέσεως αυτής, ή υπόθεσις έκερδήθη και δεν έδέχθη ούτε μιιά πεντάρα.

Πέρασαν από τότε άρκετός καιρός. Μιά ημέρα στη σύνταξ της «Ακροπόλεως» προσελήφθη ένα παιδί καλής οικογενείας από την Λαμία. Κάποια ένέργεια του, παρεξηγήθη από τόν καθηγητήν κ. Λούρο, ειρσκόμονον όμως εν τώ δικαίω του, και ο συντακτής κατηγγέλει. Οι δικηγόροι τού νέου, διά να τόν σώσουν, κατά κακήν αντίληψιν, τόν έβαλαν να ειπή ότι μιιά έπιστολή που έκαμε προς τόν κ. Λούρον, την έκαμε κατόπιν διαταγής της διαχειρίσεως της «Ακροπόλεως».

Διαχειριστής ήτανε τότε ο πτωχός Καζάσογλους, άνθρωπος ο όποιος όχι μόνον για αυτό δεν ήτανε, αλλά ούτε μπορούσε να φαντασθή ότι δύνανται να γίνουν τέτοια πράγματα στον κόσμο!

Η 'Ελληνική δικαιοσύνη, με δρεξί, τρώχισε τά νύχια της, για ν' αρπάξη τόν ίδιον τόν Γαβριηλίδη.

Ο έντιμος εκείνος άνθρωπος έστενοχωρήθη. Έάν ειχε άπέναντί του μεγάλους σαν κι' αυτόν, κανείς, βεβαίως κίνδυνος. Ούτε θα έπέτρεπε κανείς στον έαυτό του να σκεφθή να καταδώξη τόν Γαβριηλίδην. Αλλά δεν είχε να κάρη με μεγάλους!..

Έπρεπε να άποδείξη την έντιμότητά του. Ν' άποδείξη ότι ο άποδώκων έκατοντάδας χιλιάδων, δεν θα έκανε έκβίασι για παρακόσιες ψωροδραχμές. Ότι ένας Γαβριηλίδης δεν μαγαρίζει τ' όνομά του. Και έσκέφθη τόν Δημήτ. Ράλλην και την πρότασιν του για τά Στεφανοβίκεια. Και έστειλε τόν τότε άρχισυντάκτη τόν κ. Συναδινού, να τόν ρωτήση αν δέχεται να παρουσιάσθ' ως μάρτυς.

— Έρχομαι, άπάντησεν ο Ράλλης, και άνεβαίνομ με χέρια και με πόδια, και στο Έδαγγέλιο τό βεβαίωνω ότι δεν ύπάρχει έντιμότερος και άνιδιολετέστερος άνθρωπος εις την 'Ελλάδα από τόν Γαβριηλίδη.

Και εισώρμησε ο έρυνθός λέων μέσα στην άγάριση και κατεργάκωσε κάθε κακή έφεσι διασύρσεως τού Γαβριηλίδου.

Σέ λίγο, δικασθείς, ήθωώθη και ο άφελής νέος, ο γράψας την έπιστολήν, όχι με κακούς σκοπούς βεβαίως.

Για την πρότασιν τού Σέγκ και την άπάντησιν τού Γαβριηλίδου, είχαμε γράψει άλλοτε.

Ο Σέγκ άποτυχών άπέστειλεν την περιφημον δελτοινίδα Κουτούβαλη, την όποιαν ένυμφευσή κατόπιν ο 'Ιταλός Πάφους εις τάς 'Αθήνας Μπασδάρι, παρακαλώντας να δέχθ' ήρώματα προσφερόμενα.

Ο Γαβριηλίδης άφού την έδωξε και αυτήν, έκάλεσε την διαχειριστή του, τόν 'Αλεξανδρίδη και τού ειπε:

— Άδριο δεν έχουμε χαρτί για την «Ακρόπολη». Βάλε τό όρολόγι σου ένέκρητο, άγόρασε χαρτί γιατί άλλώς κινδυνεύουμε να μη βγοίμε.

Όπερ και έγινετο.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΚΚΗΜΑΤΟΣ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

Ο Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καλλίτερα να μ' άφηνε στον τόπο ο δόν Ραφαήλ!.. Τώρα θα άναπαυόμουνα στο μικρό αυτό κοιμητήριο του όποιου τή θεά θέλησε να μου στερήσει ο άξιόλογος καθ' όλα Βρινδινός.

Σιγά σιγά άρχισε να τόν πάλιν ή περιέργη εκείνη ύποκοινδρία που άγγλικά τή λένε σ π λ ή ν. Πένθιμοι συλλογισμοί βασάνιζαν τό μυαλό του, που τούς δυνάμωσε μιιά άπερισκεψία τού Βρινδινού.

Ο Βρινδινός προσλημμένος άκατάπανστα στην ιδέα του ν' αναλήψει τό θησαυρό, έσχασε μιιά μέρα στο δωμάτιο τού ύποκόμητος, μερικά εργαλεία που τό μεταχειρίζονταν για τις έρευνές του. Μεταξύ των εργαλείων αυτών είτανε κ' ένα τρυπάνι.

Ο ύποκόμης τό πήρε, πλησίασε τό κλεισμένο παράθυρο κι' άνοξε μιιά τρύπα μέσ' απ' τά δυό φύλλα του. Έπειτα κόλλησε τό μάτι του σ' αυτή την τρύπα.

Στην άρχή δεν είδε τίποτε, μιιά κατόπιν διέκρινε μερικά φύλλα που τό σάλυε ο άέρας.

— Καλά, ψιθύρισε, είνε οι τίτις που κλαίνε.

Τότε με ένεργητικότητα, ή όποια ήταν πολύ εύλόγη για την υγεία του, άρχισε ν' άνοίγει ένα σορό μικρές τρυπίτσες γύρω από την μιιά την άρχη. Όταν τέλος άνοιξε όσες ήθελε πέταξε τό τρυπάνι κι' άρχισε να κοιτάζει. Μα δεν πρόφτασε να ρίξει την πρώτη ματιά κι' άμέσως έβγαλε μιιά κραυγή.

Όχι κραυγή φρίκης γιατί δεν είδε μπροστά του, ούτε σταυρούς, ούτε μνήματα, ούτε κυπαρίσσια... αλλά κραυγή έκλήψεως και θαυμασμού.

Έβλεπε ένα γοητευτικό τοπίο, νερά ν' αναβλύζουν, κομμάτια άνθους, μαμαρένιες σκάλες που έφθαναν σε πρασιανάδες γεμάτες λουλούδια και άκουγε κελαιδιόμοια πουλιών.

Παρήλθεν ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας πριν ο ύποκόμης συνέλθει από την έκπληξή τ' ου. Κ' ύστερα έφώναξε:

— Τι διάβολο λοιπόν είτανε εκείνα που μου είπε ο Βρινδινός για τό κοιμητήριο!

Ενώ έπρόφραζε τή φράση αυτή, θόρυβος φωνών γυναικείων έφτασε ως τ' αυτιά του.

Ο Φλορεστάν άναστήθηκε από άγαλλίαση άκούοντας τή φωνή τού φίλου που έλάτρει, κόλλησε τό μούτρο του στο παράθυρο και με τεντωμένα τά μάτια παραμόνευε αυτές που γελούσαν.

Αυτές όμως πέρασαν πολύ γρήγορα, αλλοίμονο! από τόν στενό κήλο στον όποιο μπορούσε να κινείται τό βλέμμα τού ύποκόμητος.

Είταν δέ αυτές τρεις σερρές πέντε χαριτωμένες γυναίκες, στις γαμμές των όποιων διεκρινετο ο τύπος της βροχίης καλλονής.

Μια όμως, έντελώς έξωριστής όμορφιάς, είταν άραιωτάτη. Αυτή, κάτω απ' τις μακριές βλεφαρίδες της, μέσα στα μάτια τρυφερά κι' άφάνταστα γλυκά μάτια της που σπινθηροβολούσαν, νόμιζε κανείς πως είχε συναντήσει όλη τή φωτειά τόν μεσημβρινών λαών.

Καθώς περνούσε κάτω απ' τό παράθυρο τού Φλορεστάν, σηκώσε στην τύχη τ' άλλόκοτα αυτά μάτια, που μαγεύαν, που μεθούσαν.

Ο Φλορεστάν άντικρύζοντας τά μάτια αυτά ένιωσε κάτι σαν ήλεκτρικό τινάγμο, νόμισε πως σβόνει.

Η όπτασία έγινε άφαντη.

Αδίκως προσπάθησε να την παρακολουθήση, αδίκως γοατούσε τό μέτωπό του στο έξυλο τού παραθύρου. Τίποτε. Περμένε εκεί ώρες ολόκληρες, ως που ένύχτισε πάλιν, μα δεν είδε κανένα.

Τώρα ή στενοχωρία του, ή πλήξη του, τού είχε περάσει. Όχι ή σκέψη του είταν άπορροφημένη από τή γυναίκα εκείνη. Άναρωτιόταν μόνος του:

— Ποιά είνε; Πώς να τή λένε; Πώς να την πλησιάσω; Πώς να την κάνω να με προσέξει;

Θυμήθηκε τότε την κουβέντα τού δόν Ραφαήλ που τούς είχε κάνει να μονομαχήσουν: «Προκειμένου περί ωραίων γυναικών, τού είχε πει ο λοχαγός, μιιά μόνο ύπάρχει στην Τουρκία και αυτή είνε ή δική σας».

Και τού τό είχε πει αυτά νομίζοντας τον πως είνε ο κόμης της Θούνης. Η άγνοιας λοιπόν έπρεπε να είνε ή κόμισσα Λορέν; Όταν ή σκέψη αυτή ήρθε στο μυαλό του, ο ευπατριδής ένιωσε ένα περίεργο αίσθημα. Ένα αίσθημα μίσους και ζηλοτυπίας κατά τού κόμητος της Θούνης, τόν όποιον δεν έγνώριζε, ο όποιος είτανε γι' αυτόν τόσο όλεθριος και τόν όποιον ακόμα μιιά φορά συναντούσε στο δρόμο του.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Θηκε εκείνην τή νύχτα.

Έκτός από τις προσωπικές άνησυχίες του, έκτός από τόν καινούργιο έρωτά του, είχε κ' ένα άλλο ακόμη πρόβλημα να λύση: Γιατί ο Βρινδινός είχε φράξει τό παράθυρο εκείνο και τού είχε πει ψέματα;

Τό πρόβλημα αυτό άνησυχούσε πολύ τό Φλορεστάν και δεν εύρισκε καμμιιά δικαιολογημένη λύση.

— Στο διάβολο! φώναζε ύστερα από πολλών ώρών άδυναμία στο πείσμα τού κυρίου Βρινδινού θα δώ με άνεση τόν παράδεισο αυτό και τούς άγγέλους που περιδιαβάζουν σ' αυτόν.

Κι' άμέσως σηκώθηκε, φόρεσε τό νυχτικό του, άναψε τή λάμπα κι' έψαξε να βρη τά εργαλεία τού Βρινδινού.

Έπειτα προσπαθώντας να κάνει όσο μπορούσε λιγώτερο θόρυβο, άρχισε να ξεκαρφώνει τά παράθυρα.

Η άσκολία αυτή τόν είχε άποροο ρήσει τόσο, ώστε δεν άντέληφθη την πόρτα να μισανόιγει πίσω του και να προβάλλει τό φαλακρό κεφάλι τού Βρινδινού.

Από τόν καιρό που ο Φλορεστάν είχε μπει στο στάδιο της άναρρώσεως ο γέρος κοιμόταν στο κάτω πάτωμα. Καθώς κοιμόταν έλαφρά κ' είχε την άκοή του λεπτή, οι κινήσεις τού ύποκόμητος τόν έξύπνησαν κι' άνέβηκε άπάνω με βήμα λυκού.

Άφού βεβαιώθηκε για τό είδος της εργασίας στην όποια κατανόταν ο άσθενής του, ένα χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό του.

— Καλά, σκέφτηκε αυτό θ' άπασχολήσει πολύ την δεσποινίδα Μαγδαληνή. Και χωρίς να κάνει κανένα θόρυβο γύρισε στο κρεβάτι του.

Μετά μιιά ώρα ο ύποκόμης Φλορεστάν ντ' Μορλίαν είχε τελειώσει τό έργο του. Είχε άνοξει διάπλατα τά παραθυρόφυλλα. Η νύχτα όμως είταν πολύ σκοτεινή και δεν κατόρθωνε να ξεχωρίσει τίποτε στο περιβάλλον.

— Άδριο! είπε τότε μέσα του κι' έκλεισε τά παραθυρόφυλλα κι' έκοιμήθηκε γεμάτος χαρά.

Την άλλη μέρα, κατά τις δέκα τό πρωί, όταν ο Βρινδινός τού έφερε τό γεύμα, ο ύποκόμης πήδηξε από τό κρεβάτι του.

Είτανε γεμάτος χαρά, μίλησε, γέλασε, ήπιε πολλές φορές στην ύγεια τού Βρινδινού και έφυγε τόσο άσθε ο Βρινδινός τόν παρακαλούσε διαρκώς να σταματήσει.

Ο πονηρός Βρινδινός προσποιήθηκε ότι δεν είχε άντιληφθεί τίποτα από τή μεταλλαγή ή όποια είχε έπέλθει στον άσθενή του. Εύρισκε πολύ φυσική την εθιμότητα του, άρχισε κι' αυτός να συνομιλεί μαζί του και μάλιστα, παρά τή συνήθειά του, δεν άπέσπρη άμέσως μετά τό γεύμα.

Αυτό όμως δεν άρεσε στο Φλορεστάν καθόλου. Στην άρχή έδειξε κάποια έκπληξη. Έπειτα άρχισε να βράζει και στο τέλος άρχισε να χτυπά τά πόδια του.

Αδίκως ο Βρινδινός είχε άρξισι μιιά από τις άτελείωτες ιστορίες του και φαινόταν έλάχιστα διατεθειμένος να την τελειώσει και, μεγαλώνοντας την στενοχωρία τού Βρινδινού, καθώς μιλούσαν άρχισαν να ρίβη βόλτες στο δωμάτιο, περνώντας κάθε φορά από τό παράθυρο και κοιτάζοντας τον παθάρη που έκαπε τόν ύποκόμητο να ρά'νεται.

Τό μαρτύριο αυτό βάπτισε τρεις ώρες.

Και έπ'ελε τέλεσσε ποτέ αν ο Φλορεστάν δεν καίφευγε σ' ένα τέχνασμα. Ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του, χασμουρήθηκε κι' έκλεισε τά βλεφαρά του σαν άνθ' όποιος καταβεβλημένος από τόν κόπο και τόν ύπνο.

Αυτή τή φορά ο δήμιός του τόν έπλησίαζε, χνίστηκε τού έδωχθηκε όπλα έλαφρά και έφυγε, γελώντας κορυφά.

Δεν είχε ακόμα κλείσει καλά καλά την πόρτα κι' ο Φλορεστάν έλαφρός σαν έλάφι πήδηξε από τή θέση του, της άρεσε τό σύστη και θέλησε προς τό παράθυρο τό όποιο άνοιξε άμέσως.

Τότε, όπως και την προηγούμενη μέρα, ένα επιφωνημα τού έέφυγε, αλλά αυτή τή φορά από δυνάτη, από θαυμαστικό.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

Ό Φλορεστάν ντ' Μορλίαν.

ΜΟΝΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ο Βασιλεύς του 'Ανάμ, εις τὸ σπουδαστήριόν του. Καθὼς βλέπετε εἶνε ἀνυπόδητος, κατὰ τὰς συνηθείας τοῦ τόπου.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΜΑΣ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

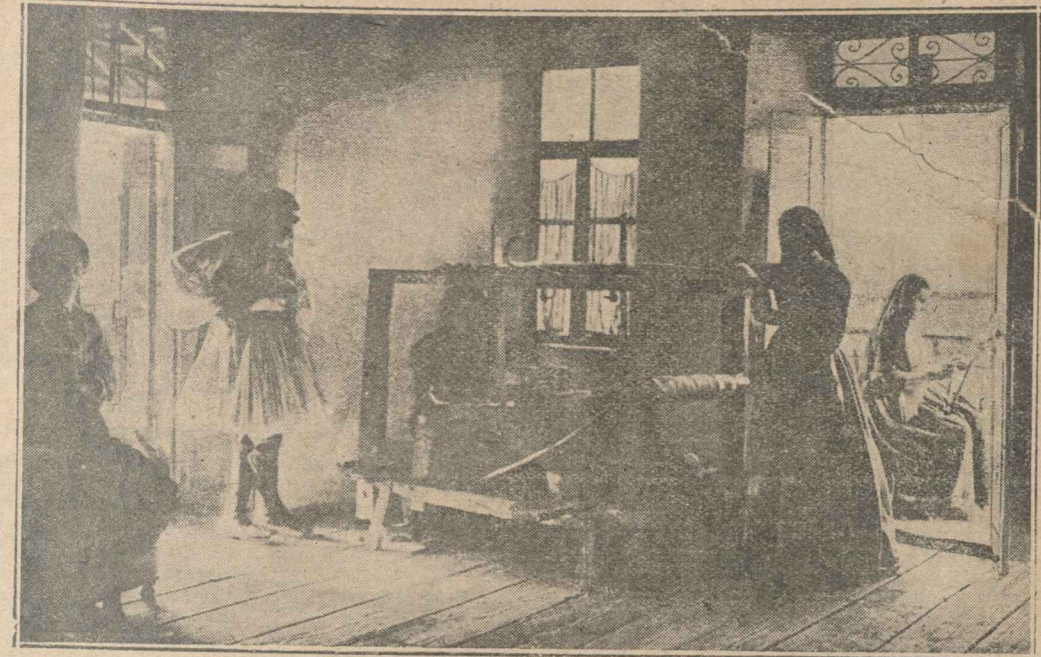
Διάφορες σκηνές τῆς ζωῆς τῶν ναυτῶν μας εἰς τὸ Προγυμναστήριον τοῦ Πόρου.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

Ἡ Γιρέτα Φαίην, μία ἀπὸ τὰς ὑπαιψητέρας τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ περίφημος χορεύτρια, τὴν ὁποῖαν εἰς Λοντρὸν ἀνέβλεπον ὡς ἀξιολογότερον ἀπὸ καθε ἄλλη.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Μία ἀπὸ τὰς περίφημες ἐλληνικὰς φωτογραφίας τοῦ Γάλλου καλλιτέχνη Μπασσόν, παριστάνουσα τὸ ἐσωτερικὸν οἴκιον καὶ τὰς ἀσχολίας τῆς Ἑλληνίδος στὰ χωρία τῆς Ἀρκαδίας.

ΞΕΝΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

Ἡ περίφημος Ἀγγλὶς χορεύτρια Ρεγγίνα στὸν χορὸ τῆς Ἀμπέλου ποῦ ἔχει ξετρελλάνει τελευταίως τοὺς Λοντρεῖους.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Είχε τη δύναμη ν' αφήνει τον τάφο της, μπορούσε να ξαναπληγαινει και να ξαναβροσκή το σώμα της· αυτόν είχε τη δύναμη να το έμπυκνώσει· ν' έβλεπε και να συνεννοηθεί μαζί του. Ήτανε και το Κορ, η πνευματική αντίληψη, δηλαδή το πνεύμα· είχε το σχήμα του σώματος, αλλά ήτανε διαφανές και φεγγαβολούσε. Ήταν ακόμα και το Σ· κ· ε· μ, η δύναμη του ανθρώπου· ήταν η ζωική του δύναμη, προσοποποιημένη. Ήταν ακόμα και το Κα· ι· μ· π· ι· τ, δηλ. η σκιά του σώματος, το Ρ· ε· ν, δηλ. τ' όνομά του, το Κ· α· τ, δηλαδή το φυσικό του σώμα, και το Α· μ· π, η καρδιά που μέσα σ' αυτήν ήταν η ζωή. Αυτό όλα αποτελούσαν τον Άνθρωπο.

«Έτσι βλέπετε ότι αν θεωρήσουμε άκριβη τ' αυτό χωρισμό των λειτουργιών, των πνευματικών και σωματικών, των υποθετικών και των πραγματικών, τότε υπάρχουν όλες η πιθανότητες ότι είναι δυνατή η σωματική μεταβίβαση, ή μετενάρκωση δηλαδή, που την ένεργει πάντοτε μια άπολύτως ελεύθερη θέληση ή αντίληψη.

Καθώς σταμάτησε, έβλεπε θύματα τις γραμμές αυτές απ' τον «Προμηθέα Δεσμώτη» του Σέλλου :

«Ο μεγάλος Ζωροράστρης αντάμασε το σώμα του που περπατούσε στο περβόλι».

«Ο κ. Τρελόνυ δεν δυσαρεστήθηκε.

«Ακριβώς, είπε ήσυχα. 'Ο Σέλλυ καταλάβαινε τις δοξασιές των αρχαίων, καλύτερα απ' όλους τους άλλους ποιητάς μας.

Κι' εξακολούθησε :

«Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ακόμα κι' ένα άλλο, που πρέπει να τώχετε υπ' όψει σας· αυτό άφορρά τα άγαλματα της θείας 'Οσίριδος, που τα βάθαινε με τους νεκρούς γιατί τους έχρησιάζοντο στον Κάτω Κόσμο. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ότι ήτανε δυνατών να μεταβιβάσουν, με μαγικά μέσα, τη ψυχή και τις ιδιότητες οίονδηπετε ζώντος πλάσματος σε οτιδήποτε άψυχο αντικείμενο που νάχη το σχήμα του. Αυτό θάδινε μεγάλη δύναμη σ' ένα μάγο.

«Απ' αυτές όλες τις άρχαιες Αιγυπτιακές δοξασιές κι' από τα φυσικά τους πορίσματα, έφτασα στο συμπέρασμα ότι η βασίλισσα Τέρα νόμιζε πως θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την άναστασις της όποτε ήθελε, όπου ήθελε κι' όπως ήθελε. Και πολύ πιθανόν εινε να είχε όυσει και την εποχή που ήθελε να άναστηθί.

«Δε θα σας το έξηγήσω όμως τώρα· αυτό θα το συζητήσουμε αργότερα. Με ψυχή που συνεννοείται με τους θεούς, με πνεύμα που μπορούσε να πληγαινει όπου ήθελε και με τη δύναμη αυτή της μεταβάσεως του σώματός με το άστροικό της σώμα δηλαδή, δεν θαχε καμιά δυσκολία να το κατορθώσει. Πρέπει λοιπόν να παραδεχθούμε ότι αυτούς τους σαράντα ή πενήντα αιώνας έμμενε κοιμισμένη στο τάφο της και περίμενε. Περίμενε μ' αυτή την «όπομονη» που μπορούσε να υποτάξει τους Θεούς του Κάτω Κόσμου και μ' αυτή την «Αγάπη» που μπορούσε να επιβληθί στους Θεούς του Απάνω Κόσμου. Τι θα όνειρευότανε δεν ξέρουμε· φαίνεται όμως ότι διεκόντη τόνειρό της, όταν ό Όλλανδός περιηγητής μπήκε μέσα στη λαξευτή σπηλιά της κι' ό συνοδός του έλεηλάτησε τον ιερό χώρο του τάφου της κι' έκλειψε το ρομπινί της.

«Αυτή η κλοπή, μ' όλα τ' άλλα που την ακολουθήσαν, μ' έδειξε όποσδήποτε ένα πράγμα· ότι κάθε μέρος του σώματός της, αν και άνεξάρτητο απ' τ' άλλα, μπορεί να χρησιμεύσει ως κέντρον των διαφόρων μερών του άστροικού σώματός της. Αυτό το χέρι στην κάμαρά μου έδειχνε την παρουσία της.

«Τώρα έχομαι το σπουδαιότερο μέρος της συζητήσεώς μας. 'Ο σκοπός της επιθέσεώς της εναντίον μου ήταν ν' άνοιξη το χρηματοκιβώτιό μου, ούτως ώστε να βγάλει από μέσα το ιερό κόσμημα των έφτα άστέρων. Το άστροικό της σώμα μπορούσε φυσικά να μπαινει μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Και δεν άμφιβάλλω καθόλου ότι συχνά, στο σκοτάδι της νύχτας, το χέρι αυτό της μούμιας γύρευε να πάρη το ιερό κόσμημα, το τόσο πολύτιμο γι' αυτήν.

«Αλλά, μ' όλη τη δύναμή της, το άστροικό της σώμα δεν μπορούσε να βγάλει το κόσμημα από το χρηματοκιβώτιο. Το ρομπινί

δεν εινε άστροικό σώμα και γι' αυτό νά βγή από την κάσπα, έπρεπε φυσικά το χρηματοκιβώτιο ν' άνοιξη. Μ' αυτό το σκοπό φαίνεται ότι η βασίλισσα έχρησιμοποίησε το άστροικό της σώμα και τη βοήθεια του γάτου της, γι' αυτό νά φέρη το χέρι μου στην κλειδαρότρυπα, ν' άνοιξη το χρηματοκιβώτιο, και να ίκανοποιήση έτσι την επιθυμία της. Χρόνια τώρα το ύποπτεύομουν και το πρόβλεπουν αυτό κι' εγώ επίσης φυλαγόμουν άσο μπορούσα από τις δυνάμεις του Κάτω Κόσμου, κι' εγώ επίσης περίμενα ύπομονητικά, όπου να συγκεντρώσω όλα τα άναγκαία, γι' αυτό ν' άνοιξη το Μαγικό Κιβώτιο και να έπιχειρήσω ν' άναστήσω τη μούμια της Βασίλισσας Τέρα.

«Εδώ σταμάτησε, κι' άκούστηκε η γλυκιά και καθαρή φωνή της κόρης του, που τον έρωτούσε :

— Πατέρα, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ότι μια μούμια μπορούσε ν' άναστηθί πολλές φορές ή μια φορά μόνο ;

— Μια φορά μόνο, της απήντησε ό κ. Τρελόνυ. Μετακοι έπίστευαν ότι έτσι το σώμα έμπαινε, όριστικά πειά, στον Άληθινό Κόσμο. Οι περισσότεροι όμως έπίστευαν ότι το Πνεύμα εξαριστιότανε νά μένη στα 'Ηλδια Πεδία, όπου ύπηρχε άφθονο φράι και δεν έστρεφίτο κανείς τίποτα· όπου είχε νά άφθονο κι' όλα τα καλά που μπορούσαν να επιθυμήσουν οι κάτοικοι μ' έρησι και θερμής χώρας σαν την Αίγυπτο...

«Εδώ η Μαργαρίτα μίλησε με μια έλλειργίνα που άειχε την βαθεία πεποίθηση της ψυχής της :

— Έγώ λοιπόν καταλα

βαίνω ποιά ήτανε τόνειρο στή της μεγάλης και σωφής βασίλισσας της αρχαιότητας, το όνειρο που έκανε την ψυχή της να περίμενη τόσους αιώνας, με τέτοια ύπομονη την πραγματοποιήση του τόνειρου μ' έσας γι' αυτό που μπορούσε να γίνη. Το όνειρο μ' έσας γι' αυτό, μ' έσας γι' αυτό που ένοιωθε ότι θα μπορούσε, και στη νέα ζωή της, να προα

λέση. Η άγάπη που εινε το όνειρο κάθε γυναίκας ψυχής της γυναίκας της αρχαιότητας όπως και της γυναίκας του νέου καιρού, της βάφ

ρης και της πολιτισμένης, της πλούσιας και της φτωχής, ό, το έρωτο, το έξοιο, έμμαι κι' έγω

γυναίκα και έξω καλά την καρδιά της γυναίκας. Τι ή

τανε η έλλειψη της τροφής ή και η άφθονία, σ' αυτή τη γ

ναίκα, τη γεννημένη σ' ένα τέτοιο παλάτι, που η σκιά του

διπλού στέμματος της 'Απάνω και της Κάτω Αίγυπτου έ

αζε το μέτωπό της ; Τι ήταν όλ' αυτά, γι' αυτή τη βασί

λισσα, που τα πλούτη της έ

το Νείλο απ' τα βουνά ός τη θά

λασσα ; που μ' ένα κίνημα το

χεριού της μπορούσε να μαζέψη στρατούς όλόκληρους, και να φέρη

στα παλάτια της όλα τα πλούτη του κόσμου ! Που μ' ένα της λόγο

έκλειε ναούς και γκρέμιζε πολιτείες ! Που κατά διαταγή της ό

συμπληγή βράχος άνοιξε κι' έγεινε μεγαλοπρεπής τάφος γι' να την περιλάβη ;

Χωρίς άλλο, μια τέτοια βασίλισσα θα είχε εύγενέστερα ό

Τά νοιώθω μέσ' την καρδιά μου· τα βλέπω με τα κοιμισμένα μου μάτια...

Καθώς μιλούσε, φαινότανε σαν να ήταν έμπνευσμένη και τα

μάτια της είχαν μια άλλόκοτη όψη, σαν νάβλεπε κάπως μακρύτερα απ' το δικό μας κόσμο. Άξαφνα τότε τα μάτια της γεμίσανε δά

κρυμα μεγάλης συγκινήσεως. Στη φωνή της φαινότανε πως μιλούσε αυτή η ίδια η ψυχή της γυναίκας· κι' έμεις που την άκούγαμε μέ

ναιμε σαν χαζοί.

Μπορώ και τη βλέπω στη μοναξιά της και στη μεγαλοπρεπή

σιωπή της δυνάμεώς της, να όνειρεύεται πράγματα πολυπολύ δια

φορετικά απ' αυτά που συμβαίνουν τώρα γι' όλη την όλη της ό

ής της νύχτας, που τη φωτίζει το δροσερό, το γλυκό κ' έξαι

φώς των άστέρων. Μιά χώρα κάτ' απ' αυτό το βορεινό άστρο, ό

που φτυσθσε η δροσερή αύρα που δρόσιζε το ζεστό άέρα της έ

ρήμου. Μιά χώρα καταπράσινη, μακρυνά, μακρυνά, όπου οι άνθ

ποι ελάχανε μόνο τους σκοπό να φθάσουνε τη δύναμη, περνώντας από τους τάφους των νεκρών και τους ναούς του θανάτου...

(Άκούουσι)

Μελίμο Ρός—Μαργαρίτα Τρελόνυ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΔΕ ΜΙΛΟΥΣΕ

Ήταν ένας βασιλιάς που είχε μια κόρη πολύ όμορφη, με σκληρή. Η βασίλοπούλα το είχε πει ότι θα παντρευότανε παρ' όσον άντρα εκείνον που θα κατορθώσει να την κάνει να μιλήσει. Πολλοί όποφίριοι το δοκίμασαν τούτο, μα κατά τη συμφωνία άφού δε μπόρεσαν καταδικάστηκαν σε θάνατο και τα κεφάλια τους κρεμάστηκαν στη Μαύρη Μαροκιά (1) που την έλεγαν τότε Μπάμπ-ε-Σαρίχ, δηλαδή πύλη του Δικαίου.

Ο Σουλτάνος ένός γειτονικού βασιλείου είχε έφτα παιδιά. Ξέροντας τη γήμη της όμορφιάς και τον έγωισμό της βασίλοπούλας κι' από το φόβο του μήπως την πάθουν και τα παιδιά του, σαν ήρθε η ώρα του να πεθάνει, τα κάλεσε στην επιθανάτιο κλίνη του, έδωσε στον καθένα τους από έν' αυγό (γι' άναμνηστικό) και τους έκανε ύστατη νά μην προσπεράσουν το βουνό που τους όριζε τις χήρες τους κι' απ' όπου έπρεπε να περάσουν γι' να πάνε στο γειτονικό βασίλειο του Σουλτάνου που είχε την όμορφη κόρη.

Το μεγαλύτερο παιδί του τον διαδέχτηκε. Μια μέρα που είχε βρει στο κυνήγι προς το μέρος του βουνού αυτού, δεν αντίστανε στην περιέργειά να το προσπεράσει και μπήκε στο γειτονικό βασίλειο. Όταν έφτασε στην πρωτεύουσα είδε κρεμασμένα στην πύλη του Δικαίου ένενηντα τρία κεφάλια που ξεφαντώνονταν εκεί. Μια γριά γυναίκοιλλα κατοικούσε εκεί κοντά σε μια σπηλιά.

— Ό θεί-σα μου, της είπε. Τι εινε τούτα τα κεφάλια ; 'Ο τόπος βοσκάει σε μολέμο ;

— Όχι, γιέ μου. Όλοι αυτοί ειν' τα θύματα της σκληρής βασίλοπούλας μας.

Μά ή γριά δε μπόρεσε να βγάλει από το μυαλό του νέου βασιλιά το σχέδιό του. Της έμπιστεύθηκε το άλογό του κι' ένα σακκι χουσίφι κι' άποφάσισε να πάει να ζητήσει το χέρι της πριγκίπισσας.

Ξέρεις τους όρους ; του είπε ο Σουλτάνος ο πατέρας της. Πέρασε απ' το Μπάμπ-ε-Σαρίχ ; Είδες τα κεφάλια ;

— Δέχομαι τη συμφωνία, απάντησε ο πρίγκιπας. Και μετό τη βοήθειά προσερχή, όταν έπεσε η νύχτα, μπήκε μέσα στο παλάτι, ντυμένος σαν κ' εκείνους που εινε γι' να παντρευτούν. Έκει γυν

ταίκες ήρθαν και τον πήραν γι' να τον φέρουν στα διαμερίσματα της βασίλοπούλας Σάκας (σιωπηλής) ή Μαροκιάς (έκείνης που δε θέλει να μιλήσει), όπου θα γινόνταν η δοκιμασία του. Γι' να φτάσει πέρασε από έφτα πόρτες. Σε κάθε πόρτα οι σκλάβες τον άφωμάτιζαν και του φώναζαν : «Έμπα, ό γαμπε !»

Η δοκιμασία βάστηξε όλη τη νύχτα. Συμβολαιογράφοι είταν κρυμμένοι, έτοιμοι να ύπογράφουν πραχτικά του γάμου, μόλις η βασίλοπούλα συγκατανε. Μά ο νέος βασιλιάς δε μπόρεσε να την κάνει να έσοφίσει τα δόντια της. Έφραγαν μαζί. Ήταν μαζί. Της πρόσφερε τσάι που εκείνη το άρνήθηκε χωρίς να πει ούτε μια λέξη. Η αήγη άρχισε να άσπριζει μέσ' από τα παράθυρα κ' ήρθε η ώρα της πρωϊνής προσερχής. Τότε σκότωσαν το νέο πρίγκιπα και το κεφάλι του πήγε να βρεί τα άλλα ένενηντα τρία κεφάλια που είταν κρεμασμένα στην πύλη του Δικαίου.

Ο δεύτερος άδερφός του τον διαδέχτηκε στο θρόνο. Μά κι' αυτός προσπέρασε το βουνό, έφτασε στην πρωτεύουσα του γειτονικού βασιλείου, είδε τα κεφάλια στην πύλη, ρώτησε γι' αυτά τη γριά και είχε την ίδια τύχη με το μεγάλο του άδερφό. Και τ' άλλα άδέρφια του έκαναν και έπαθαν το ίδιο και σε λίγο η γριά της σπηλιάς βρισκόταν με έξη σακιά χουσίφι και έξη άλογα που τα βασίλοπούλα της είχαν δώσει να φυλάξει, ένω ένενηντα έννια κεφάλια σάπια, κρεμασμένα στην πύλη. Ο μικρότερος τέλος ήρθε κι' αυτός· έκει, είδε τα κεφάλια των έξη άδερφών του κι' όρκιστηκε να τους εκδικηθεί αν κ' η γριά γυναίκα τον έδραζε να φύγει, δείχνοντάς του πως οι άλλοι είχαν τιμωρηθεί γι' να μη σμιορφωθούν με τη θέληση του πατέρα τους.

Μά κι' αυτός ζήτησε το χέρι της πριγκίπισσας κι' άποδέχτηκε τη συμφωνία.

Ζήτησε όμως ακόμα προδοσία έφτα ήμερών. Ο Σουλτάνος

(1) Πύλη του Δίκαιου, βασίλοπούλα στα παλάτια της πόλης που βγαίνει από όνομα της νεκροταφείο και όνομα στον Κοσμά των Σειρώνων, όπου βρισκείται σήμερα το νοσοκομείο Κονιάκ. Μπάμπ-Μαροκιά ή απ' Πύλη του Δικαίου που την έχτισαν (1004) έκαναν κατό απ' αυτή τον όνομα των επαναστάτη τη Μπαμπ-ε-Σαρίχ ή γιατί ο Μαροκινός ποιητής και ιστορικός του XIV αιώνα 'Ιμπν-ε-Ελ-Καίμ, κάμει τοντα σ' αυτό το μέρος· Έκει κρεμόταν να κεφάλια των επαναστατών κατά τον διαφύρον σουλτάνου του Μαρόκου.

Αφ' όσον οι συμβολαιογράφοι όμολόγησαν πως νικήθηκε και έπειτα σύνταξαν το πραχτικό του γάμου.

Ο νέος Σουλτάνος έληξε τότε στην πρωτεύουσα του την ώρα βασίλοπούλα Σάκας ή Μαροκιά.

Μά ένενηντα έννια κεφάλια έμειναν ακόμα κρεμασμένα στην πύλη του Δικαίου.

ΕΙΣΙΧΟΙ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Α' έβλεπε στα μάτια της την ψυχή σου
κρυφά από σένα, κάτω ν' αχ' π' ου,
κρυφά από σένα, φως μου, σπυλιόσου,
να μην το έρω ούτε ού ποιος ο' άγαπώ.

Ποιος μάγιασας βροχή θά βρεθί
για της καρδιάς μου τον κορμό τον πόνο,
που θέλω και δε θέλω να μ' άναμνηστί
άφ' ού' αχ' στην όλη όλη σου και μόνο ;

Εν είς' έσ' του κόσμου αυτού γέναι,
χουσίφι του φεγγαριού είσαι άχ' είδα,
που στής καρδιάς μου την όλη όλη σου
παρηγορία έλάσας κ' έλάσας.

Δημ. Καμπερούλης

Στην κάμαρη βρισκόταν ο σουλτάνος μ' όλο του το συμβούλιο...

— Τι ; είπε η δεύτερη.

— Πως ; είπε η τρίτη.

— Πρε ρε, είπε η πρώτη, ό νέος αυτός να μπει αύριο στα διαμερίσματα της βασίλοπούλας, χωρίς να της μιλήσει καθόλου, χωρίς να τη χαϊρεθεί καν. Έτσι μονάχα θα τη στεν χαρήσει και θα τη σκανδαλίσει. Έπειτα θα πάμε κ' έμεις οι τρεις μετεμνησμένες σε γυναίκες και θα τον βάλουμε να δικάσει τάχα μια διαφορά μας με τέτοιο τρόπο που η βασίλοπούλα δε θα μπόρεσε να βαστάει στην επιθυμία να του αντίμνησει.

Οι νεράιδες, σά γυναίκες κι' αυτές, ξέρουν καλά τη γυναίκα καρδιά. Και σε' αλήθεια μόλις ήρθε η νύχτα της έβδομης ήμερας, ο πρίγκιπας πήγε στο παλάτι, πέρασε τις έφτα πόρτες, έφτασε τσάι, έφαγε, ήπια μόνος του, χωρίς να πει στη βασίλοπούλα ούτε μια λέξη κ' έπειτα άρχισε να παίζει το μιντολίνιο του.

Στην κάμαρη μέσα βρισκόταν ο Σουλτάνος με όλο του το Συμβούλιο περιμένοντας να δει τί θαπογίνει. Αποδω πάλι άραί άδες καθάλλαρχες περιμένα με σπαθιά ξεγυμνωμένα γι' να πάρουν το νέο πρίγκιπα το κεφάλι.

Σε λίγο έφτασαν και τα τρία περιστέρια με γυναίκα μορφή στάθηκαν έξω από τα παράθυρα κ' άρχισαν να ζήτηνε δικαιο, εκθέτοντας την ψεύτικη διαφορά τους. Έλεγαν πως είταν τρεις άδερφές και μάλλοναν γι' την κληρονομία του πατέρα τους. Αντί να την μοιραστούν έβρισαν, η μεγαλύτερη ήθελε να πάρει τα τρία έξια, αφήνοντας τα δυό έκτα στη μέση και το ένα έκτο στη μικρότερη. Οι δυό άλλες δεν ένοιωσαν να παραδεχτούν μια τέτοια διανομή. Ζητούσαν κ' οι τρεις από το νέο μουσικό να τους λύσει τη διαφορά τους.

— Έτσι πρέπει να γίνει, είπε έκείνος δίνοντας επίτηδες δικαιο στη μεγαλύτερη, αντίθετα στους κανόνες του Κοράνιου και στα έθιμα.

Σκανδαλίσμε η, η βασίλοπούλα Σάκας, η όποία έλεγε πως είξερε τους νόμους, φώναξε :

— Πως ; Όχι ! Δεν εινε δικαιο αυτό ! Νά πως πρέπει να γίνει.

— Μά πως ! Μά πως ! φώναξαν τότε όλοι όσοι βρισκόονταν εκεί και οι συμβολαιογράφοι όμολόγησαν πως νικήθηκε και έπειτα σύνταξαν το πραχτικό του γάμου.

Ο νέος Σουλτάνος έληξε τότε στην πρωτεύουσα του την ώρα βασίλοπούλα Σάκας ή Μαροκιά.

Μά ένενηντα έννια κεφάλια έμειναν ακόμα κρεμασμένα στην πύλη του Δικαίου.

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Π.

Μία 'Αθηναία πού επαγγέλλεται την ρομαντική χωρίς να το λέη και τόσον ή ψυχή της' περνά τον περισσότερο καιρό σ' ένα όμοιο νησί του οποίου όμως ή κίνησις δεν εινε αρκετή γιά να ποι- κίλλη το πρόγραμμα μιάς κοσμικής δεσποινίδος. Παρ' όλίγων μη- νών ήτο στο Παρίσι και εις αντίδρασιν τής τόσον ευχάριστου άλ- λαγής ειχε την μονότονη διαμονήν εις το ρομαντικό νησί της. "Όταν εινε στάς 'Αθήνας παρευρίσκαται παντού, θέατρα, συνναυ- λίες, ντάνσιγκ. Έχει πολύ μωδέρνο εξωτερικόν, καλλιία κομμένα, καπνίζει, ντύνεται νόστιμα, φιλολογεί, Εινε κόρη μεγάλου ποιη- τού μας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Τρίτην δεξίωσις-ράουτ παρά τῷ κ. και τῇ κ. Μακκά σέ ὀλιγάριθμον φίλικόν κύκλον. Ὁ ἁρμονικός διάκοσμος τῶν αἰθουσῶν συντελοῦσαν εἰς τὸ νὰ εἴνε πλέον εὐχάριστη καὶ ξε- κουραστικὴ ή κοινότης.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Γουλιμή πολὺ ἐκφραστικὴ φυσιογνω- μία με μύθη κρυφὴ τουαλέττα, κ. και κ. Μακρή, κ. Τσάτσου μαύρη καλαίσθητη τουαλέττα, Δις Χασιάτη πολὺ εὐχάριστη συνο- μιλήτρια, κ. και κ.Ι. Παπαγιαννοπούλου τουαλέττα μπῆξ δαντέλλα, κ. και κ. 'Αργυροπούλου τουαλέττα πράσινη, κ. Βασιλειάδῃ του- αλέττα μελανόλενη, Δις Σταῖκου τουαλέττα κόκκινη, κ. Καντιῆ, κ. και Δις Σακορράδου ὀρασιότη με φόρεμα ἀλλοῦστατον κί- τρινο.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξίωσις παρά τῇ κ. 'Αθανα- σίου. Πολυτελεῖς αἰθουσαι πού τις χαρακτηρίζει καλαίσθησις.

— Παρευρέθησαν μεταξύ ἄλλων κ. και κ. Παπαδημητρίου, κ. και κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου, κ. Μιχάλου, Δες Ταχμιτζῆ, κ. και Δες Μεζίκη κτλ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον γκάρντεν-πάρτυ παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ν. Μακκά, εἰς τὸν κήπον τῆς ὁραίας Φαληρικῆς ἐπαυλῆος τῶν.

— Τοὺς κεκλημένους ἐδέχετο ή οἰκοδόμοινα βοηθουμένη ὑπὸ τῆς νοστιμιωτάτης θυγατρὸς τῆς Δος 'Ιρεν Μακκά.

— Παρευρέθησαν μεταξύ ἄλλων κ. και κ. Παπαδημητρίου, κ. και κ. Παπαγιαννοπούλου, κ. Μιχάλου, Δες Ταχμιτζῆ, κ. και Δες Μεζίκη.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν γκάρντεν-πάρτυ παρά τῷ κ. και τῇ κ. Πουλοπούλου. Ἡ οἰκοδόμοινα ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους φέρονσα μίαν καλαίσθητον τουαλέτταν γκρι-ἄρζαν με δαντέλλες ὁμοιόχρωμες, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς κομψοτάτης θυγατρὸς τῆς φε- ρούσης τουαλέττα ἑξαισίαν πράσινη σιφφὸν γαρνιριμένη με δαν- τέλλες ὁμοιόχρωμες.

— Ἐνα μπουκέτο ἀπὸ φρεσκοκομμένα λουλούδια ή Δις Κυριακίδῃ τουαλέττα ροζ-τραζὲ μουσελίνα καὶ καπέλλο ψάτινο στὸν ἴδιον τόπον, Δις 'Αντωνοπούλου τουαλέττα αἰθερία ἀπὸ μουσελίνας λευ- κῆς καὶ ἐμπριμὲ λευκῆ καὶ ροζ λουλούδια, Δις Γ. Κοιεζῇ τουαλέττα ζωρζέττ βιολέ-ντέ-πάρμ, μεγάλη καπελὶν βιολέ, Δις 'Τατρίδῃ τουα- λέττα θαυμασία λευκὴ σιφφὸν με μπῆξ δαντέλλες.

— Τὸ Σάββατον ἑσπερίς παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ν. Νεγρεπόν- τη πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ συνθέτου Ριχάρδου Στράους.

— Ἐνα ξεχωριστὸ ἀπόγευμα τὴν παρελθούσαν Τετάρτην σὲ μικρὸν φιλικὸν κύκλον κεκλημένων παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. Λο- βέρδου εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐξοχὴ τῶν καὶ εἰς τὸ φημισμένον καλλι- τεχνικὸ σπῆτι με τὸν γραφικώτατον καὶ αὐθεντικὸν διάκοσμόν του.

— Χορευτικὸν ἀπόγευμα τὸν παρελθούσαν Τρίτην παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. 'Αντωνιάδῃ. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦσαν κ. και Δις Χαρσι δὴ τουαλέττα κομψὴ μουσελίνα κίτρινη, κ. και Δις Harton τουαλέττα λουλουδένια ροζ καὶ φουτιλίκι, κ. Κούπα πολὺ εὐμορφῇ φέρονσα τουαλέττα ροζ-μωβ σιφφὸν, κ. και κ. 'Αντύπα μπῆξ-μουσε-λίνα καὶ ἐμπριμὲ μπῆξ καὶ μύθη, κ. Πετροπούλου, Δις Μίνδλερ τουαλέττα μπου-ντέ-ροζ, κ. Γουτάρη τουαλέττα κ. μύθ μωβ-ροζ, κ. Φερεντίνου τουαλέττα μπλε-παστέλ.

— Αἱ 'Ιπποδρομικαὶ Κυριακῆς καὶ Δευτέρας εἶχαν πολὺ καὶ ἐκλε- κτὸ κόσμον. Τουαλέττες, ἀρκετῆς πού προσελκύουν γοστοὺ καὶ ἐνδια- φέρον. Ἀπὸ τις κομψότερες ἐμφανίσαις Δις Γρηγοριάδῃ ἐκ Κων)- πόλεως, φόρεμα ἰδιότυπον φουλάρι λευκὸ καὶ μπλε μαντῶ κρε- παλγὰ, μπλε με κὰν, ντυμπλαρισμένη μπλε καὶ ἀσπρο, ἕνα πολὺ chic καπέλλο μπλε μαρέν.

— Ἄλλο γουστόζικο σύνολον κ. Rid φόρεμα καὶ μαντῶ παρι- ζιάνικο μπλε μαρέν, καὶ φόρεμα μπλε μουσελίνα ἐμπριμὲ πολὺ- χρωμον, Δις 'Αναστασιάδῃ τουαλέττα φουλάρι ἀσπρο καὶ κόκκινο, κὰν κόκκινη, καπέλλο καστόρι κόκκινο.

Η Μονταίν

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΙ ΣΥ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ!

Μιά φορά κ' ἔνα καιρό, στὴ μακάρια ἐκείνῃ ἐποχῇ, πού οἱ Φράγκοι δὲν εἶχαν ἀνακατευτεῖ ἀκόμη σὰ πρόματα τῆς 'Ανατο- λῆς, καὶ οἱ κατηδῆς, μεθ' ὅλο τοῦ λόγιου, ἐξαδιάνοντες τὸν πιστὸν τῆς δια- φορῆς, κατὰ τὸν ἰερὸ νόμον (σερὶ), σὲ μιά πόλιν τῆς 'Ανατολῆς ζῶ- σε καὶ δικάζε εἰςας σοφὸς κατηδῆς.

Μιά μέρα ἐκεῖ πού καθότανε στειροπόδι, ἀπάνω στὸ ντυβάνι του, πλησιάζει εἰςας ἀνθρωπάκος καὶ τοῦ λέει :

— Σελὰμ ἀλέκτρι, κατὴ ἐφέντη ! εἰμαι ὁ Βελῆς, ὁ γυῖός τοῦ Χασάν.

— 'Αλέκτρι σελὰμ, καλλιχαίρι μου λέγε τί θέλεις ;

— 'Εγω, κατὴ ἐφέντη, με τὸν 'Αλῆ τὸν ξάδερφό μου, μὴν ὑπό- θεσι, κ' ἦθα νὰ μὰς ξεδιανύνης.

— Λέγε μπακαλονίμ (νὰ δοῦμε).

Ὁ καλὸς μουσουλμάνος ἀκήθησε τότε καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν ὑπό- θεσί του.

— Χακίην βάρ ὀγλούμ (ἔχεις δικίον παιδί μου), τοῦ λέει ὁ κα- τῆς καὶ τότε στέλνει εὐχαριστημένον.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε, πὼς τότες, ἐπειδὴ ὁ κατῆς ἄλλο βοηθὸ ἀπὸ τὸν αὐτὸν τοῦ δὲν εἶχε, γιὰ νὰ μὴν ἔχονται σὰ χέμα οἱ ἀν- τίδικοι (πράγμα πολὺ φυσικὸ) εἶχε διατάξει καὶ πῆγινε ὁ κατῆς χωριστὰ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴν ὑπόθεσί του. Ὁ κατῆς με τὴ σο- φία του ἔβγαζε τὴν ἀπόφασιν κ' αὐτὴ εἶτατε τελεσιδικίη, γιὰτὶ ὁ 'Αλλὰς ἐφρόντιζε, χάριν τῶν πιστῶν του, νὰ φωτίη τὸν κατῆ, νὰ βγάξη πάντα δικαίαν τὴν ἀπόφασιν.

Σὲ λίγο πάλιν κ' ὁ 'Αλῆς ὁ ἀντίδικος τοῦ Βελῆ, καί, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογίημε, διηγείταται καὶ αὐτὸς τὴν ἴδιαν τὴν ὑπόθεσιν, μὰ με τὴ δικὴν του τὴν ἀποφ.

— ἔχεις δικίον, παιδί μου, τοῦ λέει κ' αὐτοῦνοῦ ὁ κατῆς, καὶ τότε στέλνει εὐχαριστημένον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ κατῆ, πού ἄκουσε καὶ τοὺς δύο πίσω ἀπ' τὸ κα- φάσι τοῦ χαρμενοῦ, φυσικὰ ἀπόρησε καὶ ρωτᾷ τὸν ἄντρα τῆς :

— Πῶς γίνεται, ἐφέντη μου, νάχουνε καὶ οἱ δύο τοὺς δικίον, ἀφοῦ εἶνε ἀντίδικοι ;

— Σενίττα χακίην βάρ ! (Καὶ σὺ ἔχεις δικίον !) τῆς ἀποκρίνε- ται τότε ὁ κατῆς.

Μένος Φιλητάς

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

"Όργωνε, πόνε, ὀργωνε με νύχτα αὐθερία

τὸ νηθὸς μου καὶ ἀνοίγε βαθιὰ βαθιὰ πληγὴ.

"Όργωνε, πόνε ! ἡ καρδιά κ' ἂν εἴνε χωματένια,

εἰν ὁμοῖς ἀκατάσχετη καὶ καρπερὴ σὰν γῆ !

"Όσο τὸ ἄλγερό σου βαθιὰ, βαθύτερα πηγαίνει,

τόσο κ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου, τὰ μαύρα, φλογερὰ

ρουθὼθω νὰ βγαίη δύναμις κρυφὴ κ' εὐλογημένη

καὶ νὰ με πέργη ἀπὸ τὴ γῆ σὲ πύργον φτερά.

'Εμφορὴ μου τότε ἀνοίγεται ἀνθρώπου κόσμον κλάη,

τοῦ πόνου ἡ ἀτέλειότη καὶ στοιχειωμένη γῆ.

'Εκεῖ ὁ τοῦς ὁ ἐλευθέρους, δλόφωτο τὸ μάτι

σὲ νέας λούεται ζωῆς τῇ μυστικῇ πηγῇ.

Γιατὶ ἀλήθεια ἐλευθέρους ἐκείνος εἶνε μὲ ὁ,ο,

πού νοιώθει μὲ ὁ σπλάχνα του τοῦ πόνου τὴ φωτιὰ,

πού δὲν ἐλπίζει τίποτε, πού δὲν φοβάται πόνο,

καὶ πού δὲν ἔχει τίποτε στὴ γῆ νὰ χῶρη παῖδ.

Στὴ μυστικῇ τοῦ πόνου γῆ ἐκεῖ 'ρε κ' ἡ ἀλήθεια.

Γι' αὐτὸ κ' ὅσα μὰς μάγιναν στὸν κόσμον μὴ φορὸ,

τὰ βλέπουμε σὰν ψεύτικα ὁραῖα παρασάφια,

καὶ σὰν καπνὸ, σὰν δνεῖρο, τοῦ κόσμου τὴ χαρὰ.

Στὸν πόνον προποιοῦνόμε καὶ τὴν ἀθανασία.

'Αν ἕως χρό ος τῆς χαρᾶς σὰν μὴ νιμὴ πετῇ,

τοῦ πόνου τοῦ ἀληθινοῦ τυχμὴ μονάχα μὰ

αἰώνιατης φάινεται σὲ τοῦ μὰς ἐμπροστά.

"Όργωνε, πόνε ! ἡ ψυχὴ πετάει καθαρισμένη

μὲ ἀπὸ τὸ καμῖν σου σὰν φῶς στὸν οὐρανὸ.

'Ετοί κ' ἡ φλόγα χύνεται καὶ λάμπει κ' ἀνέβαινε

μὲ ἀπ' τὸ χῶμα τοῦ καπνοῦ τὸ μαύρο, σκοτεινὸ !

'Αριστ. Πρεβελέγγιος

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΗΡΩΑΣ

— Γειά σου, ήρωα !

Τοῦ φωνάζαν ὅλοι, σὰν τὸν ἐβλεπαν νὰ τρέχη πρῶτος στὴν πο- ρεῖα καὶ καλλίτερος καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τὸ βράδυ στὶς καταση- νούσις καὶ πάλιν νὰ ἀναφαίνεται ἄργα, κρατώντας ἕνα μοτοσάκι μαδη- μένης κόπης, σὰν παράξενον λουλούδι, ἐξωτικὰ, κοκκινοκίτρινα, ἢ με φουσκοκίτρινο τὸ σακιδίον ἀπὸ αὐγά, ἢ γεμάτο τὸ παγοῦρι ἀπὸ κόκκινον χοιριτικὸν κρασί.

Ποῦ τὰ εὗρε ;

Ποῦ ξεπύλωνε τὴ νύχτα τὸ χοιρὶ καὶ τὰ... γαργαλοῦσε ! «Γαρ- γάλισμα» στὴ γλώσσα τοῦ τοῦ Συντάγματος, ἐση- μαινε τὴν ἐλαφρὰ ἀφαί- ρεσι τροφίμων, ἐνῶ «τρύ- γημα» ἦταν ἡ σωστὴ λε- ηλασία.

Μὰ ἡμέρα ἔσταζαν μέ- λια ἀπὸ τὸ γυλιό του, ὅ- ταν κάποια φωνὰ μελίσ- σια σήμασε καὶ ἐκρυψε τὴν κεφαλήν του ἐκεῖ μέσα. Καὶ ἄλλῃ μιά, τὴν ὥρα πού οἱ ἄνδρες παρατεταγ- μένοι ἔπερναν φυσίγγια κ.τ.λ. καὶ τοὺς διενέμετο καὶ ἄρτος, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν θαυματουργὸν ἐκεῖ- νον τάλι γυλιόν, ἕνα ὁρολόγι ξυπνητῆρι νὰ σημαίη...

Οἱ «ἀνδρες» ἐμειναν στὴν ἀρχὴ ἐκστατικοί, μὰ ἔπειτα, ὅταν ἐνόησαν ἄρχισαν τὸ «γιοῦχα». Ὁ ἀξιοματικὸς γιὰ νὰ ἐπαναφέρει τὴν τάξιν, κατέβηκε τὸν καμπανίζον σῶμα τοῦ ἐγκληματος καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴβηκε τὴ νύχτα, οὐτε καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ μπορούσε, τὸ ὅπερ σὲ τὸ Μέγαρχο ὡς «λάφυρο πολέμου».

«Εσκληρίστω λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀποστείλω ἕνα ἐχθρικὸν ἡγετῆριον ὡς λάφυρον πολέμου».

— ὅς εἶνε κανένα «θούριον» κανενὸς Βουλγάρου μουσικοσυν- θέτου, ἐκκεφθήκεν ὁ Μέγαρχος, μὴ ἐννοήσας καλὸς τὴ λέξι «εγερ- τήριον», πρὶν ἰδῇ τὸ λάφυρον. Εἶνε φοβερὸ αὐτοῖ σὲ κατὰ τέτοια !...

Ἦταν ἕνας μάγκας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, με χονδρὰ μακρὰ μου- σταία, μάγουλο παχεῖα καὶ λόγια περὶ παλαιὰ ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ περὶ χονδρὰ ἀπὸ τὰ μουστάκια.

Ἐλεγε πὼς ἦταν «φοροτοκεφρωτῆς», πὼς εἶχε «μαγοῦνες» ἰδικῆς του καὶ πὼς τὸ λιμενάρχη τὸν εἶχε πρῶτο ξάδερφο καὶ ὅτι Τελώνη τρίτο θεῖο. Μιλοῦσε διαρκῶς νὰ κατορθώματα, πεινούσε γιὰ νὰ φάη Βουλγάρους καὶ σὲ τὸ λόχον ἦταν ἕνα σπου- αῖο ἀνυπότακτο.

Πὼς βρέθηκε στὸ σύνταγμα αὐτό, πού τὸν ἀπάγαγαν Ρουμελιώτες, ἦτανε μυστήριον.

Ἐλεγε πὼς ἦταν ναυτοχωροφίλακος, πὼς τραυματίστηκε στὴν Πρέβεζα, χωρὶς νὰ δειχθῇ καὶ τὸ τραῦμα, πὼς τὸν περι- κινήθηκε ἀποτοροσώπως ἡ Βασιλίσσα, πὼς πὸ δόσαν ἄδεια γιὰ τὸ χοιριό του, κάποιο καλὸ νησίαν τοῦλάχιστον πού δὲν εἶνε ἀκου- ρα νὰ βγάλῃ ἡρώας, καὶ πὼς αὐτός, σὰν ἔκουσε πὼς ὁ ἄρχισεν νέος πόλεμος με τοὺς Βουλγάρους, ἐφνε κρυφὰ γιὰ νὰ ρθῇ νὰ πολεμήσῃ.

Καὶ ἔλεγε καὶ ἔλεγε καὶ ἔλεγε καὶ δὲν ἀπόστανε καὶ οἱ ἄλλοι τὸν χειροκροτοῦσαν.

— Γειά σου, ήρωα !

— Γειά σου θηριό τῆς 'Ελλάδος !...

Μ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὰ πῆγαινε καλὰ, μόνον με τὸν «δεκα- πέντε-εκατοστάρχη» δὲν ταίριαζε. Ἐκεῖνος ἦταν ἕνα σοβαρὸ παιδί ἀπὸ τὴ Θεσσαλία, χωρὶς λόγια πολλά, χωρὶς φωνῆς καὶ ἐπιδείξεις, πιστορὸς εἰς τὸ καθήκον του, σιωπηλὸ παιδί καὶ δικαίον... Τὸν «Η- ρῶα» δὲν τὸν πῆρε με καλὸ μάτι, ὅπως λέγε. Καὶ ἐκεῖνος δὲν τὸν διασπείνιεν αὐτό, δὲν ἄφινε λόγο καὶ ὑπαινιγμὸ πού νὰ μὴ παύη κατὰ τὸν δεκανέα.

Μια ἡμέρα πού ὁ δεκανεὺς τὸν παρετήρησε διὰ τὴν ἀπουσία του, ἐκεῖνος ἐξαφθῆκε τὸν ἦρσις «γυναῖκα».

— Ὁ δεκανεὺς ἀνεφρόθη διὰ τὸν ἐξῆβρισε καὶ ὁ «ήρωας» ἀπελο- γήθη :

— Δὲν τὸν εἶπα ἐγώ, ἐσεῖς, κύρ λοχαγέ, τὸν λέτε.

— Ἐγώ ;

— Μάλιστα, ἐσεῖς, ὅπως σὲ βλέπω καὶ με βλέπετε.

— Πότε, μορὲ παληάνθρωπε ; Τί εἶνε αὐτὰ πού λές ;

— Νὰ κάθε μέρα σὰν διατάξεις τέσσαρες ἄνδρες καὶ ἕνα δε-

καπνιστὴν καὶ τὸν ἀναπῆρα τὸν καλέμην ; Εἶνε ἡ δευτέρα φορά πού ἐρχομαι καὶ δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ τὸ εἶρω εύκολα.

— Ἐδὼ κοντὰ εἶστε, τοῦ εἶπεν ὁ πολιτῆς. Ἐλτε νὰ σὰς ὁ- δηγήσω ἐγώ.

Σὰν φθάσανε στὴν πόρτα εἶπεν ὁ πολιτῆς στὸν πορτιέρη.

— Ὁδήγησε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου στὸ τμήμα τὸν τυφλόν.

— Ὁδήγησε τὸν σὺ, μουσφιρίσεν ὁ Κερβερός. Νὰ ἐκεῖ κατὼ εἶνε, πῶς αὐτὸ ἐκείνη τὴ μεγάλη πόρτα.

Ὁ πολιτῆς, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ὀδήγησε, στὸ τμήμα τὸν τυ- φλόν. Σὰν γούσε εἶπε στὸν πορτιέρη :

— Δὲν μπορεῖς νὰ διευκολύνῃς λίγο αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους τοὺς τυφλοὺς ;

— Δὲν ἔχω καιρό, ἀπάντησεν ἐκεῖνος, εἶνε τόσοι πολλοί !

— Καὶ ὅμως εἶσαι ἀπορρομμένος νὰ τὸν κίνῃς.

— Ἐγώ τὴν ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμω !

— Μὰ ἐγὼ ἔχω περισσότερὸν καὶ ὅπως βλέπετε βροῖσκα καὶ κα- ρέ. Εἶμαι ὁ Στρατάρχης Φῶς.

Κόκκαλο ὁ πορτιέρης.

— Ἐγώ ;

— Μάλιστα, ἐσεῖς, ὅπως σὲ βλέπω καὶ με βλέπετε.

— Πότε, μορὲ παληάνθρωπε ; Τί εἶνε αὐτὰ πού λές ;

— Νὰ κάθε μέρα σὰν διατάξεις τέσσαρες ἄνδρες καὶ ἕνα δε-

κανεάς». Οἱ τέσσαρες ἄνδρες εἶνε οἱ στρατιῶται. Ἐστὶ τοῖ λοι- πὸν ὁ δεκανεὺς δὲν εἶνε ἄνδρας !...

Ἐτοί εἶχανε τὰ πράγματα ὅταν ἀρχίσανε οἱ μάχες. Μπὰμ καὶ μπούμ, κανονίδι, τουφεκίδι ἀπὸ τὸ πρῶτ, βροχὴ τὸ ζεστό-καφτὸ «μολύβι», φωτιὰ ἡ γῆς ἀπ' τὶς ὀρίδες τοῦ ἐχθροῦ, Πεσμένοι οἱ στρατιῶτες μέσα σὲ κατὰ προσωρινὰ προ- χώματα, ἀπαντούσανε σὲ τουφεκίδι. Καί- γότανε ἡ γῆ καὶ ξεράθηκε ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ δίψα καὶ λίχρωσ' ἡ καρ- δία τῶν ἀπὸ τὸ κακό. Δίπλα ἡ γῆ ἦταν ξε- ρὴ σὰν τὸ μαρμαροῦτι κ' ἀπάνω στὸν ἀέρα κατὰ νιαουρίσματα καὶ οὐραχὰς ὀρίδων, ἐκόβανε τὸν στρατιωτῶν τὸ αἷμα.

Ἐπὶ ἀφῆρα ὁ λοχαγὸς βλέπει ἀπά- νω ἀπὸ τὸ πρόχωμα ἕνα χερί νὰ ὑψοῦται σὰν σῆμα.

— Τί νὰ εἶνε κείνο ; σκέφθηκε.

Σημεῖον νὰ κινήν στὸν ἐχθρό ; Ἀδύνα- τον ! Ἡ ἀπόστασις μεγάλη. Τότε τί θέλει ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χερί πού στέκεται τόση ὥ- ρα ὀρθὸ καὶ ἀνοιχτό, σὰν νὰ περιτρονᾷ τις σφαῖρες πού πέφτουνε βροχὴ !...

Μή- πως κανεὶς τὸ κάνει γιὰ νὰ δείξῃ θάρρος ;

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ἡ δράσις τῶν σκυλίων σὲν πέλεμο. Τί ὀνομάζει ἡ ἱστορία. — Λεγεῶνες περμιγῶν μαντρεσκυλίων. — Αἱ ὑπηρεσίαι τῶν. — Τὰ σκυλιὰ τῆς Ρώμης καὶ οἱ χήνες. — Τὸ σκυλεσσεύλισμα. — Ἡρώϊκοι σκύλοι. — Σκύλοι πρὸ πέρνου συνταξί. — Σκύλοι... ἱστορικοί! — Τὰ σκυλιὰ τοῦ Κολέμβου. — Σκυλιὰ... νοσοκέραι!... κλπ. κλπ.

Στὴν ἡμερομηνία διέταξε εἶνε σήμερον τὸ ζήτημα τῶν «στρατιωτικῶν σκυλίων» στὴν Εὐρώπην. Ἐπιστοποιοῦντο μάλιστα ἔτι ἡ ἡλικία, ποῦ προσφέρουν αὐτὰ εἶνε τέτοιες, ὥστε ὀργανῶνται καὶ ἰδιαίτερα σώματα ἀπὸ σκυλίων ὑπὸ τῆς διαταγῆς... ἀξιωματικῶν!

Φαντασθῆτε, δηλαδὴ, ἕνα συνταγματάρχην, Διοικητὴν τοῦ... σκυλίστου τάγματος!

Καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅμως εἶνε γνωστὸ, πᾶς πάντοτε ὁ σκύλος, ἢ ἂν φίλος πιστὸς καὶ συμπολεμιστὴς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἰ δὲ οἱ στρατοὶ, ὅλων τῶν ἐποχῶν, μετεχειρίζοντο σκυλιὰ ὡς φύλακας ἢ ἐπίκουρους πολεμιστὰς ἢ ὡς ὄργανα ἀναγνωρίσεως.

Οἱ Ρωμαῖοι συντηροῦσαν μέσα στὰ φρούρια «εὐγενεῖς κύνας», γιὰ νὰ δορυρῶνται καὶ νὰ φανερώνουν τὸν ἐχθρόν.

Μόνον σὲ μιὰ τραγικὴ περίστασι καὶ ἕνα μεγάλο κίνδυνον τῆς Ρώμης, τὸ σκυλιὰ ἐκιομήθηκα καὶ ἡ χήνη ἔσωσαν τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ἁφαντὴ ἐφοδὸ τῶν Γαλατῶν, ἀρχίζοντας, ὡς γνωστὸ, νὰ ἐμφανίζοντο.

Ἀπὸ τότε τὰ «πολεμικὰ σκυλιὰ» τῶν Ρωμαίων ἐπέσπασαν στρατιωτικὴ καὶ αἶρεσι καὶ ἐτέθησαν σὲ... διαθεσιμότητα!...

Καὶ οἱ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ χρόνος, διὰ τὴν ἱστορίαν γινώσκοντες τὴν ἐπέτειον τῆς σωτηρίας αὐτῆς τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦς Γαλατεῖς, τὸ πανηγύρι δὲν ἦταν τέλειον, ἂν δὲν σὺμβλίζαν πρὸς ἐκδοκίμοι μερικὰ ζωντανὰ σκυλιὰ πάνω σὲ ξύλινες σούβλες, ποῦ ἦσαν ἐπὶ τοῦτο σπημένες, ὅχι μακρὰ ἀπὸ τὸ νὰ τῆς Νεότητος! Τῆς χήνης ἀντιθέτως τῆς περιπολιτοῦσαν πολλὰ. Καὶ ὡς διηγεῖται ὁ Μονταίγνιος οἱ «κίνορες», μὲ μετὰ ἐπιμέλεια, φροντίζαν γιὰ τὴν τροφὴν τῶν.

Οἱ Κίμβροι καὶ οἱ Τεῦτονες ἐμπιστευόντοσαν σὲ μολοσσούς τὴν φύλαξιν τῶν πολεμικῶν τῶν ἀμαζῶν, ποῦ ἦσαν ἕνα εἶδος κινετών «Ακροπόλεων».

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Αἰξί, αἱ νικηφόροι λεγεῶνες τοῦ Μαρίου, ἀφ' οὗ σκόρπισαν τὸν ἐχθρὸν σκεπτόν, μὲ δυσκολία μετὰ ἐκκρίσεως καὶ τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, ποῦ τὸ ὑπὸ τῆς φροντίδας αὐτῶν σκυλίων.

Πολλοὶ ἀπὸ τοῦς ἀρχαίους λαοὺς, συντηροῦσαν σὲ ἕνα εἶδος «ἐπικυρῶν μαχητῶν» φάλαγγες καὶ λεγεῶνες σκυλίων.

Τέτοιον λαὸν ἦσαν οἱ Πέρσαι, οἱ Ἰωνεῖς τῆς Κολοφῶνος, οἱ Ὑρκάσιοι, οἱ Μάγνητες (Ἀνατολικὴ Θεσσαλία), οἱ Κίμβροι, οἱ Κέλται, οἱ Βέρβεροι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Τριπολίτιδος.

Οἱ Κῦρες, ὁ Μασινίπας καὶ Βερκιγγεζορὶζ εἶχαν γιὰ σωματοφύλακας κοπάδια δόκλιντρα πιστῶν καὶ ἀγρίων μαντρεσκυλίων!...

Πολλοὶ θωρακίζαν τὴν μαντρεσκυλίων αὐτοῦ, γιὰ νὰ προστατεύονται ἀπὸ τὴν χυμὴν τῶν ἐχθρῶν.

Ἐνα δεκάτο δρεχμάκινο ἀγαλμάτιον, ποῦ βρέθηκε πρὸς τὸν παρισιανὸν ἕνα τεθωρακισμένο... σκύλον!

Οἱ Γαλάτες παρέτασαν στρατὸ ἀπὸ σκυλίων, ποῦ εἶχαν ὅχι μόνον θώρακα ἀλλὰ καὶ περιλαίμια γεμάτα σιδερένια ἀγκάθια, κοπίδια καὶ αἰχμηρὰ καρφία.

Ὅπως ἡ ἀρχαία καὶ ὁ μεσίων εἶχε «κύνας στρατιωτικούς» καὶ πρὸ παντὸς θωρακισμένους καὶ ἐκασκμένους μολοσσούς, ποῦ τὸς ἐρχίζαν κατὰ τοῦ ἱππικίου.

Οἱ τετράποδοι αὐτοὶ μαχητὰ ἦσαν ντυμένοι μὲ ἀλυσσοειδὲς φόρεμα καὶ σιδερένιο θώρακα ἐπάνω σὲν ὅποιον ἦσαν προσπωλμένα μὲ λειψὸν δρεπανωτὴ καὶ ἕνα δοχεῖο μὲ φωτιά. Ἡ δαγκωσις, ἡ κοψὴ καὶ τὰ καύματα, κατέβαλλαν τὰ ἄλογα τῶν ἐχθρῶν.

Πρὸ ὀνομαστῆς ἀπὸ ὅλης, ἦσαν αἱ ἀγέλαι τῶν σκυλλίων, τῶν ἱπποτῶν τῆς Ρόδου.

Κατὰ τὸ διδόνημα τῶν πολέμων τῶν σὲν Ἀμερικὴ οἱ Ἰσπανοὶ, εἶχαν δόκλιντρα στρατιῶν ἀπὸ σκύλους πολεμικούς. Ὁ Μονταίγνιος λέγει, ὅτι τῆς λεγεῶνης αὐτῆς τῶν σκυλίων τῆς εἶχαν μὴδὲ ἐλγίμους καὶ δόκλιντρα στρατιωτικὰ γυνάδια. Καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐδείξαν τέτοια ἐπιθετικὴ καὶ ἐθελοντισμὸν, τέτοια περὶ ἀρχαία σὲν ἐφόρμωσι καὶ σὲν ὀπισθοχώρῃσι, κατὰ τὰς περιστάσεις, διορατικότητι σὲν νὰ διακρίνουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοῦς ἐχθρούς, τόσον ἥλο καὶ ταχύτητα, ποῦ δὲν τὴν εἶχαν οἱ στρατιῶτες.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, κατέβηκε νὰ διασκορπίσει ἀπει-

ρους ἀγρίους Ἰνδοὺς, μὲ μόνον ἑκατὸν πενήντα πεζοὺς, τριάντα ἱππεῖς καὶ ἑξήντα σκύλους.

Ἀργότερα δὲ τὸ σύνταγμα τῶν σκυλίων, τοῦ Βόσκου Νουτέζ, ἐπὶ τὴν παραπλὴν ἀπὸ δύο χιλιάδας ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους αὐτοῦς ἐρυθροδέρμους, ποῦ τοὺς κυνηγοῦσαν σὲν νὰ ἴδωσαν λαοὶ!

Εἶνε βεβαιωμένον, ὅτι οἱ μολοσσοὶ (μαντρεσκυλὶα), τῶν Ἰσπανῶν συνετέλεσαν κατὰ τὸ ἥμισυ σὲν κατὰ κτενὶ τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Περούβιας.

Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὲς διεφύλαξαν τὸ ὄνομα τοῦ περιγῆμον σκύλου «Βερεσίλλου», τοῦ ὁποῦ τὰ κατορθώματα ἦσαν τέτοια, ὥστε οἱ Ἰσπανοὶ τοῦ ἐδίδαν διπλὸν... μισθὸν καὶ διπλὴν μερίδα φαγιοῦ. Γιατὶ καὶ τοὺς σκύλους ἐροφδοτοῦσαν σὲν τοὺς στρατιώτες.

Στὴν μάχην τῆς Καζομάκας, τόση ἦταν ἡ δράσις τῶν σκυλίων τοῦ Πιζάρρου, ὥστε ἡ Ἰσπανικὴ Αὐλὴ τοὺς ἐξοφλοῦσε καὶ... σὲνταξί!

Οἱ Περούβιοι εἶχαν καὶ αὐτοὶ τοὺς μολοσσούς τῶν. Καὶ πολλὰς φορὰς ἐλάμβανε χάραν ἀγρία σκυλομάχη, μετὰ τῶν δύο στρατῶν.

Ὅπως οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Ἑλβετοὶ τοῦ 16. αἰῶνος, εἶχαν πολεμικὰ σκυλιὰ ἀγρία.

Ἡ μάχη τῆς Γρανόδας ἀρχισε μὲ συμπλοκὰς Βαλδινῶν καὶ Βουργονδιῶν σκυλίων.

Στὴ μάχην τῆς Μαρόνης ὁ Κάρολος ὁ Τολμηρὸς ἔλασε ὁλόκληρον λεγεῶνα σκυλίων, καταστραφέντων ἀπὸ μολοσσούς τῶν Ἀλπεων, ποῦ φέραν σὲν πεδίον τῆς μάχης οἱ Ὀμόσπονδοι.

Κατὰ τοὺς μακροχρόνιους ἀγῶνας τοῦ 17. αἰῶνος οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Βόσνιοι ἐροφδοῦντο ἀπὸ ἀγρίας πολεμικῶν σκυλίων, πρὸς περὶ ἀγρίας ἀπὸ τοῦς στρατιώταις.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶνε γεμάτη ἀπὸ τέτοια παραδείγματα.

Ὁ Ἑρρίκος 11. στέλλοντας, μιὰ ἡμέραν στρατεύματα σὲν Κάρολον τὸν Πέμπτον, τοῦ σὲνταξίε καὶ τετρακόσιους μολοσσούς Φιλανδικῆς καταγωγῆς.

Στὴ μάχην τῆς Ἀλμας, σὲν Κορμαί, οἱ Σκώτοι εἶχαν μολοσσούς, ποῦ ἀποδόσαν σὲν λαίμῳ καὶ ἐπὶ τὴν τῶν Ρώσσιος.

Ἐνα χαρακτηριστικὸν σκυλὶν, παρακολούθησε τοὺς τοῦς ἐκφορῶν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ὁ ὅλος τῆς μάχης, ποῦ ἔβαιναν κατὰ ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Σεβαστοπόλεως, σὲν ἔβαινε ἡ ἐπιθετικὴ, παρὰ τὸς περὶ τῶν καὶ ὁ Μπὸν αὐτοῦ, ἐμπρὸς σὲν Βασιλίσσα Βικτωρίας.

Ἀπὸ ἀργότερα τῶν, γινώσκοντες τὸν Λονδίνον, ἡ δόξα τῆς θηριοσκόπου, τὸν ὁποῖον ὁ κύριος τὸν ἔχει σὲν ἐκστρατεία κατὰ τῶν Ἀσχαντῆς καὶ ὁ ὁποῖος τόσον ἦν πολεμικὸς ποῦ νὰ μὲν ἔσυνε μὲ τὰ δόντια τῶν ἑνῶν αἰχμάλωτον σὲν ἀγγλικὸν σκεπτόν, σὲν πόδια τοῦ σὲν Γκάργι—Βολσελέ.

Τὸ ζῶον αὐτὸ πολλὰκις πάλαι μὲ ἀγρίας ἀγρίων μολοσσῶν τῶν Ἀσχαντῆς.

Οἱ μολοσσοὶ αὐτοὶ εἶνε περὶ μὲς γαλῶν ἀγρίων ὄνου. Τὴν νύχταν βγάζον φρικώδεις ὀρυγμοὺς, ποῦ μοιζοῦσαν μὲ σὲνταξί λῦκων. Ὅταν δαμασθῶν ὄντως, μιὰ φορὰ πάντων νὰ σὲνταξί.

Κατὰ τῶν ἐμφύλιον πόλεμον τῶν Ἀμερικανικῶν πολιτειῶν, ὁ στρατηγὸς Τάδλορ, ἔστειλε συχνὰ, κατὰ τὸν ἐχθρὸν πικρὰ σὲνταξί αἰμοβόρων σκυλίων.

Οἱ Γαλλικοὶ στρατῶν εἶχαν ἐπίσης τὰ ἐνδοξα σκυλιὰ τῶν. Δὲν ἀπονοῦν ὅμως ἐκεῖ τὸν «Μονταίγνιον» τὸν ἦσαν τῆς μάχης τοῦ Φοντενουά. Τὸν «Μονταίγνιον» ποῦ ἔκαμε δαίμονα σὲν μάχης τοῦ Μαρβέγκον, τοῦ «Αὐστρελιῆ», τοῦ Πάτ—Μαλὴν καὶ ποῦ ἔδωκε σὲν Πορτογαλὶα τὴν σφραῖδα τοῦ 116. σὲν γαμπίης, τοῦ Μολφίνου, ποῦ συμμετέχε ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ὡς τὸ τέλος σὲν ἐκστρατεία τοῦ 1812.

Τὸν «Μαγέντο» τῶν Ζουρῶν ποῦ ἔκαμε χρῆν νοσοκόμου. Τὸν «Μεδαχ» καὶ τὸν «Γαλιμαφρ» τεραστῶν μολοσσῶν, ποῦ ἔβαν καὶ κατέβαν ἀπὸ τὴν ἐξέγερσιν.

Σήμερα προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τοὺς σκύλους αὐτοῦς ὡς ὄργανα ἀναγνωρίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως. Τὸς διδάσκουν νὰ γνωρίζουν τὸν φίλον ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, νὰ

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...

Ἦτοτε ἀπ' τὸ δεινὸν περῶσαμε σὲν σελόνι. Κάποιος εἶχε πρὸς: «Βλέπει κανεὶς πολλὰ παρῶσα οὐδ' αὐτὴν αὐτὴν...»
— Πολλὰ παρῶσα... ἔχετε δίκην, εἶπεν ἕξωκα ὁ Μαρκήσιος ντὲ Σιλβέστρα, καὶ λέγοντες τῆς φρεσὶς τὸν μὲ προνοή ἀρχισὲν νὰ μὲς διηγεῖται:

— Πᾶνε δέκα ἢ δώδεκα χρόνια. Γύριζα μιὰ νύχτα ἀπὸ ἕνα χορὸν ποῦ δώσε ὁ ντὲ Βίμπρα. Φοροῦσα φορεσιὰ καραγκιζοῦσικη, κόκκινη, διαβολικὴ, σὲν φωτιά. Ἐπειδὴ εἶχα χορὸν βαλὲ πολλὰ ὄρα καὶ πόνεσε τὸ κεφάλι μου—ἦμουν τότε τριάντα χρονῶν—ἔστειλα τ' ἀμὰ μὲν σὲν σὲν καὶ ἀπεφάσισα νὰ πάω περὶ. Τίποτα δὲν εἶπε πρὸς εὐχάριστο καὶ ἡμεῖς, παρὰ σὲν γινώσκοντες κανεὶς τὴν ὥρα ποῦ ἀρχίζε νὰ γλυκοχαρῶν. Ἡ ἀπόλαυσις εἶνε ἐξαιρετικὴ. Ἡ δὲ οὐσία σὲν φέρονε ἀνατριχίλας καθὼς αἰσθάνομαι τὸ δερμάτιν νὰ σὲν ἐξέρχεται, νὰ σὲν κε'τα, νὰ σὲν μετὰ, νὰ σὲν τραβᾷ τὸ αἷμα ἀπ' τὴν καρδίαν σὲν μάγισσα. Λοιπὸν ἔφυγα τυλιγμένη μέσα σὲν γυνὴν μου, καραγκιζοῦσικη ντυμένη μὲ δύο φρενέτικες καμπύρες, μιὰ μπρῶς καὶ μιὰ πίσω!

Ἀνέβαινα τὴν πλατεία πρὸς τὰ ἡλύσια Πεδία καὶ κανένας δὲν ἔβλεπε δὲν ἀκούονταν, ἐκτός ἀπ' τὸν κρότον τῶν παπουτσιῶν μου πάνω σὲν πεζοδρομῷ. Ἐξαφνὰ, ὁριστερὰ μου, σὲν μιὰ γωνία, παρατήρησα μιὰ γυναίκα λιὸν καθότανε σὲν ἕνα μπάγκο. Ἀμα μὲ εἶδε σκεπτόμενη καὶ ἦρθε ἴδια πάνω μου.

Νόμισα πῶς, χωρὶς ἄλλο, ὁδεύατε καμὶνὰ νὰ περῶσαμένη, ποῦ τὴν τραβῶσε ἡ παρῶσα καραγκιζοῦσικη φορεσιὰ μου καὶ ἔβλεπε νὰ περῶσα πρὸς ἡσυχίαν, μὲ ἐκείνην μου γυνῆν μὲ μιὰ φωνὴ παλλομένη καὶ δυνατὴ!

— Παρῶν, κύριε! μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε κανένα ἀστρὸν μὲνταξί;

— Σαμάτσοις ὁμοῦς ἐκπληκτοῦ.

— Ἀστρὸν μὲνταξί; μήπως ζῆτατε κανένα ἀστρὸν μὲνταξί;

— Ἀκρίβως, κύριε...

— Καὶ τὸν δέλετε;

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά...

— Μὰ τέτοια ὥρα δὲν θὰ εἶναι σὲν τμήμα ἀστρὸν μὲνταξί. Δὲν θὰ εἶναι βέβαιον νὰ τὸν ζῆτασιν μόνον γιὰ σὲν. Ἐκτός ἀν πρόκειται γιὰ φωτιά ἢ κακοτύχημα...

— Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω... ὁδηγήσατέ με, παρακαλῶ, σὲν τμήμα ἢ δώσατέ μου τὴν διεύθυνσιν τὸν ἀν τὴν ἔχετε.

— Κυρία, τῆς εἶπα, ἀν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, εὐχάριστα μπορῶ νὰ σὲν ὁδηγήσω.

— Εὐχάριστα, ἀπεκρίθη, μόνον νὰ μὲ λέτε δεσποινίδα... Τότε κῆταξα τὸν ποδοπῶ τῆς προσεχτικῆς. Ἦταν μιὰ νέα γυναίκα δέκα ἐπὶ χρονῶν, πολλὸ ὁμορφὴ, μελαγχροῖν, χλωμή, μὲ φυσιογνωμία ἐκφραστικὴ, Ἑβραϊκὴ. Ἦταν μαντοφορεμένη, χωρὶς καπέλο, μ' ἕνα ὀκλὶ σὲν κεφάλι τῆς.

Παρατοῦσε κοντὴ μου χωρὶς νὰ μιλά, ὅσες νὰ μὲ κῆταξιν καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ σὲν καραγκιζοῦσικη φορεσιὰ μου. Ἦτοτε ἀπὸ δέκα λεπτὰ φέτοσα σὲν τμήμα. Μήκαμε μέσα καὶ εἶπα μὲ τρεῖς ἀστρὸν μὲνταξί ποῦ ὁραλίζανε στρωματοῖδα. Ἐνας ἐναπομείνων ἐγγράφον ὅτι ἕνα τραπέζι σὲν φῶς μιὰς λάμπας.

— Παρῶν, φίλε μου, τὸν εἶπα, ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ συνοδεύει ἐλθομεῖ νὰ δῇ τὸν κύριον ἀστρὸν μὲνταξί γιὰ νὰ τοῦ κῆταξιν μιὰ σπουδὴν βοήθεια σὲν τραυματίας, ὅπως τὰ σκυλιὰ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, νὰ μεταφέρουν διαταγὰς καὶ ἐγγράφα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σὲν ἄλλο, ὅπως τὰ γυνάδια τῶν καὶ λαθρέμποροι.

Γενναῖα ὅμως τὸ ἐρώτημα:

Σὲ ποῦ ἀπόστασι δύνανται νὰ δρῶσιν εἰς αὐτὰ τὰ ζῶα;

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ὁ Ὀυρέλ ἔφυγε μὲ δεσποτάτο ἀπὸ τὴν πολιορκιμένην πόλιν μὲ πέντε γερά καὶ ἑξήντα σκυλιὰ, ποῦ εἶχαν δεσποτάτα περιλαίμια, γιὰ νὰ ἐπι. ρέψουν φέροντα ἐγγράφα σὲν πόλιν.

Τὰ σκυλιὰ ἐστῆσαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ξαναεῖδαν νὰ γυρίσουν. Οἱ εἰδικοί ὅμως λένε τὸ ἑξῆς:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πολλὰ σκυλιὰ κατῶρθωσαν νὰ περῶσαν μεγάλες ἀποστάσεις καὶ νὰ ξαναγυρίσουν σὲν οἰκίαν τῶν. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶχαν φέρι κατὰ ἀπὸ τὸ οἶκόν τῶν καὶ εἰσι γινώσκοντες τὸ ὁρῶν γιὰ νὰ ξαναεπιστρέψουν. Ἀλλὰ διὰ φέροντες μὲ ἀερόστατο δὲν ξέροντες ποῦ ὁρῶν νὰ πάρουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν.

Ἐξ ἄλλων ὅμως φέροντες καὶ τὸ ἑξῆς παραδείγματα:

Ἐνας στρατιώτης, μὲ τὸ σκυλὶ τῶν, πῆγε μὲ βαπορὶ ἀπὸ τὴ Φιλίππιν σὲν Ἀλγερίον. Ὅταν ἐναγύρισε ἀπὸ τὸ Ἀλγερίον σὲν Φιλίππιν, κατὰ τὴν ἐπιβίβασι, ἔλασε τὸ σκυλὶ τῶν.

Τὶ ἔκαμε τότε αὐτὸ τὸ ζῶον;

Πῆγε περὶ ἀπὸ τὸ Ἀλγερίον σὲν Φιλίππιν καὶ βρῆκε τὸν κύριόν τῶν! Καὶ ὅμως ἦταν πολλὸ μεγάλη ἡ ἀπόστασις.

Ἐξέρε τὸν ὁρῶν; Ὅχι!... Τότε πῶς τὸν βρῆκε;

Ἰδοὺ ἕνα ἄλυστο μυστήριον...

X. X. (Συνταγματάρχης)

Henri Lavedan

δαία ἀνακοίνωσι.

Ὁ ἐνωματάρχης ἦμα εἶδε τὴν φορεσιὰν μου μὲ τῆς δύο καμπύρες καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τῆς δαντέλες, τὰς αὐτοῦ. Νομίζοντας πῶς πρόκειται γιὰ κανέναν ἀστρὸν μὲνταξί, σὲνταξί.

Μὰ ὁμοῦς ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε ὁ ἀστρὸν μὲνταξί μὲ μερικὸς ἀκολούθους τῶν, γινώσκοντας ἀπὸ ἕνα αἰγνὸν ἰδιωτὸν ποῦ κανε σ' ἕνα χαρτοπαίχτικον κεντρώ.

Ἐδῆλωσα τὸ ὄνομα μου, τὸν διηγήθηκα τὴν ὑπόθεσιν μὲ δύο λέξεις καὶ περῶσαμε κ' οἱ τρεῖς σὲν γραφεῖο τῶν. Ἐκάθισε, ἔβαλε τὰ ματογυῖα τῶν καὶ σκεπτόμενος σὲν νέα τῆς εἶπε:

— Σὲς ἀκούω, λέγετε...

— Κύριε, εἶπεν ἐκείνη, ἐρχομαι νὰ παραδοθῶ. Χτὲς τὸ πρῶτ' σκεπτόσα τὴν μάννα μου!...

Ἐγὼ ἀναπῆλθα ἐντρομος σὲν καρτέλα μου. Ὁ ἀστρὸν μὲνταξί δὲν ἀρῶν καὶ σκεπτόμενος σ' αὐτὰ περιορίστηκε νὰ τὴν γινώσκῃ:

— Ἐσκέπαστε τὴν μητέρα σας; Ἐξήγησέτε μου ποῖα ἦσαν τὰ αἰτία αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος;

Ἐκείνη σκεπτόμενη καὶ ἀπάντησε:

— Κύριε εἰμαι μοναχοκόρη Ἑβραία, δέκα ἐφτά χρονῶν. Μὲ λέγε Ραχλὴ Ὀρμπαδίν. Ὁ πατέρας μου πέθανε, εἶνε δέκα χρόνια τώρα. Ἦταν μεσίτης σὲν διαμαντικῶν. Ἀπὸ τότε ζῶσα μοναχὴ μὲ τὴν μητέρα μου. Δὲν δεχόμεθα ποτὲ κανένα. Πέρι εἶδα μιὰ μέρα σὲν οἶκῳ ἕνα κύριον ἡλικιωμένο, ποῦ ἡ μητέρα μου τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλ' σέβας καὶ περιποίησι. Μοῦ εἶπε πῶς ἦταν ἕνας πλοῦσιος τραπέζης ποῦ φροντίζει γιὰ τῆς ὑποθέσεως μας. Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς, μοῦ πρόθεσε, γιὰτὶ εἶνε πολλὸ καλὸς γιὰ μᾶς...

Δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ κύριος αὐτός, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ φερθῶ καλὰ. Δὲν περνοῦσε βδομάδα χωρὶς νὰ μὲς ἐπισκεφθῇ σὲν καὶ τρεῖς φορὰς. Περνοῦσε ὥρες κοίβοντες ζῶντας ποῦ οὐκ μὲ τὴν μη

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΣΑΛΙΑΝΤ

ΤΟΥ HUGUES DE ROUX

Όλοι αγαπούσαν τον έπιλοχία του 'Ιππικού, τον Σαλιάντ, οι συντρόφοι του και οι άνωτεροί του αν και ήταν λίγο ανάποδος οδν έβρινε πολύ. Λέγανε πως τα γονικά του στον τόπο του είχαν λεφτά πολλά, γι' αυτό κι' αυτός γλεντούσε διαρκώς. Σε τρία χρόνια γίνθηκε έπιλοχίας του 'Ιππικού στο 'Αλγέρι.

Ένα βράδυ έτρωγε με τους συντρόφους του. Τό πρώτ' έπρόκειτο να πάρει το ίππικό να σταθείουν στον κάμπο. Για να περάσει η πλήξις στα μέρη αυτά του 'Αλγερίου κάθε κίνησις στρατιωτική γιορταζόταν με γλέντι! Ο Σαλιάντ λοιπόν παράγγειλε σαμπάνια και έβριναν πολύ άργυρά κουβεντιάζοντας με τους συντρόφους του, άνάμεσα στις άδειες μπουτίλιες. Όταν τελείωσε το γλέντι πήγαν για ύπνο... Και τα γλυκοχαράματα, με μεγάλη άπορία μάθανε οι σύντροφοί του πως ο λοχίας Σαλιάντ πέθανε άξαφνα την νύχτα! Μόλις μπήκε να κοιμηθώ τον έπιασε μια άνατριχίλα, ένας ακοήθης πορτοός και ος δυο ώρες ξεψύχησε. Έπρεπε πριν βγεί ο ήλιος να είναι θαμμένος, γιατί ο' άναχωρούσε ο στρατός.

Ο λοχαγός που πήγε να ειδοποιήσει τον διοικητή έγινε δεχτός με άγριο βροϊδί, γιατί ο κ. διοικητής ήταν άκόμην γυνός και πλενότανε. Ο διοικητής ήταν παλός άξιοματιχός, γέρος πειά. Είκοσι χρόνια διαμονή στο 'Αλγέρι και η συχνές ήλιόσεις, τον είχαν κάνει νευρασθενή μέχρι μονομανίας.

Άρχισε λοιπόν να οδολογεί:—Α! να τον πάρει ο Σατανάς! Τόκανε έπιτνδες!... Αιτός ο Σαλιάντ ήταν πάντοτε άνοσταχτος!... Ναι, ναι, τόκανε έπιτνδες, γιατί ήθελα να φύγω ποιά νωρίς!... Γιατί ο ταγματάρχης τον άφισε να πεθάνη!... Μα δεν θα προστάσει να το ξανακάνη!... θα τον βάλω... φυλακή!

Είχε φρενίσει και πλένοντας τα πόδια του κατάβρεχε την κάμαρά του.

Έπρεπε μόλις ταυτα να φροντίσουν να θάψουν τον έπιλοχία.

Κύριε Διοικητά, ρώτησεν ο λοχαγός, τι διαταγές θα δώσω έκ μέρους σας;

—Τι ώρα εινε;

—Τρείς μετά τα μεσάνυχτα.

—Να πάρη ο δι' έρ... Τέλος θάψετε τον όσο το δυνατόν γρηγορώτερα.

Την ίδια στιγμή ο έπιλοχίας χτύπησε την πόρτα. Ο Διοικητής φώναξε: έμπρός! με μια φωνή τόσο άγρια που ο στρατιώτης έβρινε μερικά λεφτά στο κατώφλι διατάζοντας να μπή.

—Ποιος εινε πάλι; Τι συμβαίνει; να πάρη η όργη!...

—Διοικητά μου εινε ένας παπός καθολικός που ζητεί να σάς δη, κι' ένας κύριος, πολιτικά ντυμένος, σάν παπός κι' αυτός.

—Ένας παπός πολιτικά ντυμένος; Τι εινε αυτό; Δεν θέλω να με σκοτίζουν γιατί θα τους στείλω στον διάβ!...

Και μισόγυνος, με το σόβρακο, κρατώντας το πανταλόνι στο χέρι, ο Διοικητής έτρεξε στην πόρτα.

Στο σκότος είδε δυο ανθρώπους που περιέμεναν. Ο ένας φορούσε δόλοευκα σάν άρδης. Ήταν παπός καθολικός άπ' την Γκαρντάγια. Μπήκε, χωρίς να συκινηθώ, χαιρέτησε με σεβας και ειπε με φωνή σοβαρά:

—Διοικητά μου, έχωμαι να σάς ζητήσω την άδεια να διαβάσω τις εχτές στην κηδεία του έπιλοχία σας.

Ο Διοικητής χωρίς ν' άπαντίσει κότεαξε το άλλο πρόσωπο που είχε μπή συγχρόνως μέσα. Αιτός ήταν ντυμένος δόλοευκα και φόραγε άπορο κολλάρο.

—Έχωμαι κι' εγώ, κύριε Διοικητά, ειπε, να διαβάσω τον επικήδειο. Είμαι ιερέας διαμαρτυρούμενος.

Ο Διοικητής σταύρωσε τα χέρια του, κατακοκίνισε άπ' τον θυμό του και ειπε:

—Αυτό πειά μās έλειπε! Πρέπει λοιπόν να κόψω τον νεκρό ος δυο κομμάτια; Ήταν καθολικός η διαμαρτυρούμενος ο λοχίας Σαλιάντ;

—Κανείς δεν ξέρει, ειπεν ο λοχαγός. Δεν περιγράφεται πειά ο παροζυμός που έπιασε τον Διοικητή...

—Πρέπει να μάθουμε... που να πάρη ο διά... αυτό εινε δική σας ύπόθεσις!... Τι με σκοτίζετε!... Και τι με μέλλει έμένα αν ήταν καθολικός η διαμαρτυρούμενος ο λοχίας;

—Θεέ μου! φώναξεν ο καθολικός παπός, ο μακαρίτης θάταν καθολικός γιατί έδω πλεονάζουν οι καθολικοί.

—Δεν εινε άκριβές αυτό, άπάντισσε με πείσμα ο

διαμαρτυρούμενος.

—Εινε θρησκευτική πλειονοψηφία, ειπεν ο καθολικός.

Στην λέξη αυτή ο Διοικητής πήδηξε άπ' τον θυμό του. Λέονοψηφία!... Παπά μου έδω δεν ψηφίζουν!... έδω άπακούουν!...

Τέλος λόση ώρα χρειάζεται για να θάψετε αυτό το ζών!... Ο καθολικός σήκωσε τα χέρια του στον ουρόν:

—Παρακαλώ, ειπε, να μ' άφίσετε να διαβάσω μια σύντομη εύχή!

—Τα ξέρω αυτά!... Περιπέτεια μάκρος και πλάτος, γύρω άπ' το φέρετρο, ριζιμο άγισμο... και μουρμουρητά. Δεν θα τελειώσετε ποτέ έτσι. Τις ξέρω αυτές τις σύντομες εύχές σας!

—Εγώ, διοικητά μου, ειπεν ο διαμαρτυρούμενος ύμα τελειώσις η στρατιωτική τιμή θα του πώ δυο λόγια στον τάφο!...

—Τώρα να!... μάλιστα!... προτιμώ αυτό. Εγώ θα σάς κοιτάξω και ύμα σάς κάνω νόημα με το χέρι θα σπαράσω. Προσέξτε μη τα θαλασώσετε γιατί θα το πληρώσετε άκριβή.

Εγώ δεν άγισώ τους παπάδες, το ξέρετε... Βιάζομαι όμως να φύγω και ξέρω πως οι παπάδες δεν τελειώνουν ποτέ...

Ο παπός θέλησε να άπαντίσει άπ' τον Διοικητή που είχε βάσει το ένα πόδι του στο πανταλόνι άχρως πάλι το βροϊδί!...

—Σιωπή, μη κοιτάζετε να μη πάρη ο διάβ!... Σας το ειπα δεν έχει έδω πλειονοψηφία... μόνον πειθαρχία έχει...

Έπενεβή τώρα ο καθολικός παπός:

—Διοικητά μου, ειπε, αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει θα φάλλω εγώ τον νεκρό ος πέντε λεπτά, σάς το ύπόσχομαι...

Ο διαμαρτυρούμενος παπός εξαγνώθηκε:

—Πως ειπατε; οδολογία. Ο μακαρίτης ειναι διαμαρτυρούμενος και θα τον φάλλω εγώ...

—Έχετε λάθος!

—Λέτε ψευτά!

—Εισθε ένας βλάστημος!

—Εισαι ο ίδιος ο Σατανάς!...

—Ο μακαρίτης ήταν καθολικός!

—Ο μακαρίτης ήταν διαμαρτυρούμενος!...

Ο Διοικητής άγρισε πειά. Όρμησε με το πανταλόνι στο χέρι πάνω στους δυο ερασφόρους και τοις πέταξε έξω.

—Έξω! Έξω άμέσως! Και να μη ξαναφανώτε μπροστά μου, που να πάρη ο διάβλος! Έξω άπό δω!... Κι' άκου, λοχαγέ! Άκούς, ζών; Να ταφή άφαιτός ο λοχίας Σαλιάντ και να τον βάλης και δέκα ήμερών περιορισμό γιατί μās έκαμε άνω κάτω με το θάνατό του. Δεν πεθαίνει έτσι οτά καλά καθούμενα ένας λοχίας, διάβλε! όταν έχει ήπηρεσία...

Ο λοχαγός βγήκε έξω σάν βρεγμένη γίδα.

Οι παπάδες τάχην βάσει οτά πόδια άλληλοριζίζμενοι. Κι' ο όντοστιχόμενος ο Σαλιάντ έκρηξ άφαιτός!...

Hugues de Roux

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ος χρόνια περασμένα ένας μπαμπάς, παιδάκια μου, έζωσε σάν κι' έμένα, κι' αυτός έπηρε μια μαμά καθώς και την μαμά σας και τρία έκαναν παιδιά που είχαν ν' δυομά σας.

Και ο μπαμπάς απέθανε με δίχως διαθήκη και τα παιδά του έπαχταν να εύρουν χαρτζιλίκι, άλλα δεν ήσαν τίποτε παρ ά χαρτιά γραμμένα, έφημερίδες μπόλικαις, μια κάλικη δραχμή, κι' ένα στανρό καθώς αυτόν που έδωσε ο' έμένα ο κύριος πρωθυπουργός για δόξα και τιμή.

Και τα παιδά μεγάλωσαν σιγά σιγά κι' έκεινα κι' έγνωσαν τους Έλληνες, τον κόσμο, την Άθήνα, μα είδαν πως κοπάνιζαν καθονοδιόν άέρα και τότε πειά έννόησαν πως είχαν πατέρα, που ήταν το κεφάλι του γερμάτο άπό πίστερα, κι' έπέρασαν αυτοί καλά κι' έμεις πάλι καλλίτερα.

«Θέλετε κι' επιμύθιον, παιδιά μου, να σάς πώ!... λυπούμαι που σάς γέννησα, γιατί σάς άγαπώ...»

+ Γ. Σουρή

Στο "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται η άνθρωπότης. Η κοκάνη ή μορφή, το όπιον! Η ιστορία των δηλητηρίων. Η χρήση των. Τι γίνεται στην Ευρώπη και στας Άθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ. Κάτι που θα σάς καταπλήξη, θα σάς συναρπάσει.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Το φεγγάρι και ο 'Ιούδας ο 'Ισκαριώτης. —Πώς έμάλλωσεν ο ήλιος με το φεγγάρι. —Ο ούρανός που άκουμπόσε στην γη. —Ο Κάιν και το δέντρο της γης. —Ο κλέφτης των εύλων. —Το φεγγάρι τόπος τιμωρίας των ψυχών. —Τι πιστεύουν οι Έρυνδρόδεμοι. —Η γνώμη του Ν. Πολίτου κλπ.

Όλοι βέβαια άδχουν παρατηρήσει ένα πρόσωπο που σχηματίζεται στο φεγγάρι, όταν αυτό εινε πανσέληνος και όλοι βέβαια άδχουν άκούσει κάτι περί αυτού, ή όλοι θα έχουν διερωτηθώ, τι να σημαίνει, άραγε, ή μυοτηριώδης εκείνη μορφή, εκεί άπάνω;

Από τον άρχιόν Πλούταρχο, που έγραψεν δλόκληρο βιβλίο, για το πρόσωπο αυτό που φαίνεται, σδόν κύκλο της Σελήνης, ως την γρηά χωρική, των βονών της Μακεδονίας, που πιστεύει ότι ή άρχη εκείνη και πλάδαρη μορφή, εινε ο 'Ιούδας ο 'Ισκαριώτης, που παρέδωσε τον Χριστό, τιμωρηθείς να μένη κρεμασμένος, μέχρι συντελείας του κόσμου, εκεί άπάνω, στο μάστρο της νύχτας άπειρο, χίλιο δυο, έπισηήμονες και μη, προσάβησαν να βρούν μια έξήγησι της άνωθεν αυτής μορφής, που κηλιδώνει τον δονημένο της γης μας δασυφόρο.

Στην προσάβησι αυτή δεν ίστέρησε και ο Έλληνικός λαός, όπως και όλοι οι λαοί του κόσμου, προσπαθόντες, με την φαντασία τους, να εξηγήσουν, ότι ή έπιστήμη, πολλές φορές, άδυνατεί και να έννοήσει.

Στην Άχαία π. χ. λένε ότι μια φορά έμάλλωσαν ο 'Ηλιος και το Φεγγάρι, ποιος εινε ο πειό άμορφος.

Εθώμωσεν ο 'Ηλιος, άρπαξε μια χροστή λάσπη, την έρριξε, στο πρόσωπο του Φεγγαριού κι' εκεί μένει άπό τότε!

Άλλοι έπεκτείνουν την παράδοσι ος δλόκληρον τον κοσμογονικό μύθο.

Τον παλόν καιρό, λένε, ο ούρανός ήταν κοντά στη γη ώστε ή θύδς την άγγιζε με το χέρι του κι' όλοι τον έβλεπαν άκόμα και τα ζώα. Τα βώδια μάλιστα τουγυλφον τα χέρια με τη γλώσσά τους. Όσο καλά, όμως, ήταν τα ζώα στο Θεό, τόσο κακοί ήταν οι άνθρωποι. Και μια φορά του πέταξαν, κάρθρον άναμμένα στο πρόσωπο. Τα κάρθρον όμως αυτά, πέσαν στο πρόσωπο του Φεγγαριού και του άφήκαν τα σημενινά σημάδια.

Για τοσο θύμωσε τότε ο ούρανός και ειπε στην θάλασσα να του δώση ύψος, και να της δώση βάθος. Έτσι κι' έγινε. Κι' άπό τότε χώρισεν ο ούρανός άπό την γη, και το ύψος του ούρανου εινε τοσο, όσο το βάθος της θαλάσσης.

Το Φεγγάρι, επειδή με τα σημάδια στο πρόσωπο, ντεμπότανε να βγαίνει ήμερα, έβγαине πάντα νύχτα.

Για να το άνταμειψή ο Θεός, του έδωκε φώς, να λάμψη, άπου βγαίνει και άπου κερπατεί.

Σ' άλλα μέρη της Ελλάδος πιστεύουν, ότι οι σκιές εκείνες στο Φεγγάρι, εινε το δέντρο της γης, το όποιον ο κακός ο Κάιν, προσάβη να κόψη μ' ένα τοσεκούρι, άπ' τη χρονιά, κι' έτσι, με την καταστροφή αυτού, να συγκατασταραφή κι' ή γη. Άλλα διαν κιντεν να τελειώση το μοχθρό του έργο, και δεν μένει παρ μιά τοσεκούρια μόνον, για να κόψη, κάθετα μια στιγμή ν' άναπαυθώ, και φτύνει οτά χέρια του, όπως κάνουνε άκριβώς και οι ήλιόμοι του όόουτος. Τότε όμως εξαφνα το δέντρο εξαγίνεται γιγαντιαίο και ο Κάιν, πρέπει να ξαναρχίση άπό την άρχη την έρρασία του.

Η βαρής δέντρον στο φεγγάρι, εινε άγνωστος στους άλλους λαούς της Ευρώπης, εκτός των Νεοσπανδών, ως άναφέρει ο Κέλι, στην Καθολική Ιστορία του πολιτισμού.

Παράδοξος όμως εινε ή όμοιότης ένδς Κινεζικού μύθου που τον άναφέρει ο Schott, με τον παραπάνω Έλληνικό. Κατά τον μύθο αυτόν, άπάνω στο φεγγάρι, ένας άνθρωπος ορίζει διακόπας με το τοσεκούρι του ένα γιγάντιο δέντρο, του όποιον όμως τα κομήματα ξανακλείνουν άμέσως. Ο άνθρωπος αυτός βασανίζομενος έτσι κολάζεται, γιατί ένώ ήταν όποιος και έρημνις ήπλεσε ο' πολύ βαρύ άμαρτημα.

Κι' ο Δάντης άναφέρει μια παρόμοια παράδοσι. Ότι όπλαδ ή εις την Σελήνη άνθρωπος εινε ο Κάιν, ο όποιος τιμωρήθηκε έτσι, γιατί έκαμε ψεύτικη θυσία στο Θεό, προσέφερε σ' αυτόν άκάθαρτα, το ετελεστορο όπλαδ των φτωχών, άντι να του προσφέρει άπό την άπόδοσι της γης, σιτάρι όπλαδ, και ότι άλλο έσοπεργε. Για τοσο τον έρριξε, ή κατάρα του θεού εκεί, μέσα σ' άγκάθια!...

Οι Γερμανοί έχουν πάλιν μίαν άλλη παράδοσι.

Ότι όπλαδ ή άνθρωπος που

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Τόσο χειμώδες πέρασαν και τόσα καλοκαίρια κι' έχει άπομείν' ή άγάπη μας δλόκληρη κι' άκέρια! θάρω πως ος πρωτόδα χθές, πώς τόρα ος πρωτόδα, πώς τόρα πρωτομύρια τα εύδοιαστά σου όρδα, πώς τόρα πρωτογάρδια τα έσπλεγα μιλιά σου. Και τα φίλιά τ' άμέτρητα, φίλιά μου και φίλιά σου, όλα εινε πρώτα, άγάπη μου, σάν πρώτα μās μεθάνε, και το στερόν μās το φιλή κι' έκείνο πρώτο θάνα. Τι κι' αν διαβαίνουν οι καιροί, τι κι' αν περνούν οι χρόνοι; Παλινώνει ο λύνος, μη ποτέ το φώς του δεν παλινώνει.

II

Τι να σοβ πώ; καλλίτερα να κνην' όστις ορυγες δίχως δέσβεργες πουλιά με τριδίπλες φτερούγες, παρ όύς πόθους ποθούχονται οτά δάκτυλά μου άπάνω και σφίγγω τις παλάμες μου και μόνο άγέρα πιάνω.

III

Έγώ τα ξέρω της ζωής όλα τα μονοπάτια κι' άφοβα πηγαυόχομαι και με κλειστά τα μάτια. Πώς τάχω μάθει μη ρωτώς άπ' την άρχη του δρόμου πέρα τον έρωτα ήδη, τον πόνο δασκαλό μου.

IV

Όλα είν' άπλά κι' άληθινά τα χάδια του έρωτά σου, άπλά και τα λογάκια σου και τα φροίματά σου, άπλοι του νού σου οι λογισμοί και της καρδιάς σου οι πόθοι, άπλά και τα τραγούδια μου κι' άπλεον άπλός τί νιώθει.

V

Συγγά μου λέγ' ή 'Υπομνή: καρτέρι και καρτέρι και τούτος ο κατήφορος άνήφορο θα φέρη. Κ' έγώ της άποκρίνομαι: κυρά μου, ος πιστεύω μιά σάν κοπούν τα πόδια μου πώς θα μπορώ ν' άνέβω;

VI

Κτυπά ή καρδιά οτά σιγή μου σάν το σ' ορι σ' άμόνι και μου ζαλίσει το μυαλό και το μυαλό θυμώνει. Άργά το συλλογιστικής, μυαλό μου δταν άκούη ήταν καιρός ν' άκούη ή καρδιά την έκδική σου γνώμη, σου την παραγάρδους βουβή, τυφλή σιμά της κι' έκαυσε κάθε χόρι της και κάθε θέλημά της. Τώρα που την κακόμαδες κι' έτσι τρελλή έχει γίνει αν δεν βαρύνει θυμώνας—δεν ος ηρηάει εκείνη...

+ Ιωάννης Πολέμης

είνε στο φεγγάρι, εινε ένας που έκλεψε τα εύλα ένδς ναού, και γι' αυτό έβάλλθηκε εκεί για τιμωρία. Οι Γερμανοί, μάλιστα, τον βλέπουν καθαρά, με το φάρμα των εύλων στην πλάτη.

Ο μακαρίτης ο Πολίτης, ο μεγάλος Έλλην λαογράφος, έξηγώντας όλους τους έλληνικούς μύθους, για το πρόσωπο του 'Ισκαριώτου, ή του Κάιν στο φεγγάρι, άποφαίνεται ότι τούτο προήλθε, άπό παλινά παράδοσι και ότι ή σελήνη ήταν ο προσωομένος τόπος, για να τοποθετούνται εκεί και να κολάζονται ή ψυχές των άμαρτωλών.

Το ότι τέτοια δοξαρία έπικρατούσε και στους άρχαίους Έλληνες, το άναφέρει ο Πλούταρχος, ο όποιος λέγει: «Σύμβολόν έστι τοϋτο (αί εν τοις ύποδήμασι σελήνης) της λεγομένης οίκήσεως επί της σελήνης, και ότι μετά την τέλευτην αυτής αΐ ψυχαι την σελήνην άπό τοϋς πόδας έξοστουν».

Οι Ρουμάνοι της Τρανσυλβανίας πιστεύουν ότι ή ψυχή των άβάφτεγτων νηπιών μεταβαίνει στη σελήνη κι' άπ' αυτό προδύχονται αΐ έκλείψεις της.

Κατά τους Γερμανικούς μύθους ο ήλιος και ή σελήνη ήταν οι πειό φρικώδεις τόποι βασάνων για τις ψυχές.

Και ή μόν σελήνη ένεκα του μεγάλου ψύχους, που έρανίζοντο ότι κάνει ο' αήνην, ο δέ ήλιος ένεκα του μεγάλου πυρός.

Από αυτά προήλθεν ή πανευρωπαϊκή παράδοσις, περί του έν τη σελήνη ανθρώπου, ο όποιος εινε κάποιος άμαρτωλός, τιμωρούμενος εκεί για άμαρτημα την Κριτική.

Άλλα και ο Έλληνικός λαός πιστεύει ότι στη σελήνη εινε ο Πειρασμός, ο όποιος φωνάζει εκεί άπάνω, πολλά κατά της γης μηχανευόμενος.

Τέλος και οι Έρυνδρόδεμοι ιδάγνεις της Λοιζιάδας, πιστεύουν ότι στο φεγγάρι εδρεύει το πονηρό πνεύμα...

Έρυνδιστής

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΟ

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ, ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΤΕΡΟΝ, ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟΝ

== ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ==

„Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

Περιοδικόν για μικρούς και μεγάλους. Περιοδικόν για τούς διανοουμένους και τόν λαόν. Περιοδικόν για τούς νέους, τὰς νέας, τὰς κυρίας, τούς στρατιώτας, τούς ἐμπόρους, τούς μαθητάς, τὰς μαθητρίας, τούς διδασκάλους, τούς δικηγόρους, τούς ιατρούς... Περιοδικόν για κάθε οἶκον, εἰαν, πού δέν θά πρέπει νά ἔχῃ ἀπό κανέναν σπῖτι, πού θά καταστῇ ἡ χαί, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ παρηγορία, τὸ ἐντρύφημα, ὁ διδάσκαλος ὅλων τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν...

«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Με τὰς πολλὰς μεγάλας της σελίδας, τὰς κομψῶς τυπωμένας, καὶ καλαισθήτως στολισμένας, θά περιέχῃ : Πολυχρώμους καλλιτεχνικὰς εἰκόνας. Πίνακας καὶ σκίτσα Ἑλλήνων καὶ ξένων ζωγράφων. Φωτογραφίαι ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν κίνησιν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Διηγήματα ἑλληνικά, γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικά, γερμανικά, ρωσικά, ἀμερικανικά, ἰσπανικά, πορτογαλικά, σουηδικά, νορβηγικά, σερβικά, τουρκικά, βουλγαρικά κ.λ.π. κ.λ.π. Ποιήματα Ἑλλήνων καὶ ξένων ποιητῶν. Ἱστορικὰς μελέτας καὶ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ Ὀθωνος, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, Φραγκοκρατίας, Ἑνετοκρατίας. Περιγραφὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαιότητος. Σελίδας ἱστορικὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὰς περιπετείας ὅλων τῶν ξένων κρατῶν. Ἑλληνικά, γαλλικά, μαροκινά, κινέζικα, σκανδιναυικά, ρωσικά παραμύθια. Ἀνέκδοτα καὶ ἀστεία. Περίεργα ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον... Ἐπικαίρους γελοιογραφίας. Ἑλληνικὰς ἡθοιογραφίας... Βιογραφίας καὶ ἀπομνημονεύματα μεγάλων ἀνδρῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων. Ἑλληνικὰς καὶ ξένας κωμодίας καὶ διαλόγους. Ἑλληνικά καὶ ξένα δραμάτια. Παγκόσμιον χιούμορ. Καμπάνιες, ἀκτουαλιτέ, ρεπορτάζ, ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν ζωὴν. Κοσμικὴν κίνησιν καὶ κίνησιν ἀπ' ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας. Διαγωνισμοὺς καὶ παιχνίδια γιὰ τὴς συναναστροφῆς κτλ.

ΑΚΟΜΗ ΔΕ

Τρία περίφημα εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα — Δύο ἑλληνικά, γραμμένα ἀπὸ γνωστὸς Ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ ἓνα ξένο, μυστηριώδες καὶ περιπετειωδέστατον... Ἀυτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος — Ἀυτὰ ἐν ὀλίγοις...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΗΝ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ